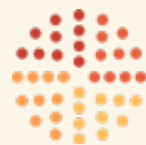

WERELD WIJZER

stichting
WereldWijd

Editie 2026 • nr. 69

Stichting WereldWijd

Als tweede thuis

Met plezier naar de les

Samen opruimen

takecarebnb

Ruimte gezocht

in je hart en in je huis

Word gastgezin voor een vluchteling

Meer info www.takecarebnb.org

Finansound

For sound financials

Financiën en administratie
 E-mailadres: anton.esseling@finansound.nl
 Website: www.finansound.nl

GEEF BOEKEN EN MUZIEK EEN TWEEDE LEVEN!

François de Veyestraat 8B, Maastricht (nabij de Noorderbrug)
 Geopend op maandag t/m zaterdag van 10 - 14 uur.
WWW.BOEKENVOORMENSEN.NL

PM-Inspecties

Wij bieden onze service vanuit Gouda en Valkenburg aan de Geul, waardoor wij een groot deel van Nederland snel en efficiënt kunnen bedienen.

Gespecialiseerd in:

- Blusmiddelen
- Noodverlichting
- Keuken blussystemen
- EHBO-middelen
- NEN 3140 arbeidsmiddeleninspecties
- Ladder- en steigerinspecties

Contactgegevens:
 Peter Mieremet
 E-mail: info@pminspectie.nl
 Telefoon: +31 6 1130 9688

BOUWBEDRIJF

EIJKERBOUW

TIMMERBEDRIJF

MARGRATEN
 TEL. 043-4582200
www.eijkerbouw.nl

Onze helden

Wanneer je het gebouw van WereldWijd binnenkomt, zie je meteen aan je rechterhand een lange wand met 98 foto's, gemaakt door huisfotograaf Freek Ramaekers. Het zijn de foto's van de mensen die het werk van WereldWijd mogelijk maken: bestuur, staf en vrijwilligers. Het doet je realiseren hoeveel mensen, het overgrote deel onbezoldigd, hun handen uit de mouwen steken om het leven van anderen wat lichter te maken.

Dertig jaar WereldWijzer

Dertig jaar geleden rolde de eerste WereldWijzer van de stencilmachine, een blad om de communicatie met en tussen de vrijwilligers van WereldWijd te bevorderen. Met de huidige digitale middelen is het sturen van berichten op papier grotendeels achterhaald; de vrijwilligers bereik je sneller met app en e-mail. Maar de behoefte aan communicatie met de buitenwereld is daarentegen toegenomen. WereldWijd wil laten zien waar de Stichting mee bezig is en de WereldWijzer is daar een uitstekend medium voor gebleken.

Om u een beeld te geven van de activiteiten van WereldWijd hebben we in deze editie voor het eerst een terugblik opgenomen. In vier kwartalen verspreid over het blad treft u, onder de titel 'Wat deden we in...', de agenda van het afgelopen jaar aan. De ontmoetingen met en bezoeken van personen en instanties geven een goed beeld van wat er in Eckelrade tot stand wordt gebracht en hoe WereldWijd aan de wegtimmer om een grotere bekendheid te bewerkstelligen.

Natuurlijk zijn er ook de vertrouwde rubrieken. De nieuwe vrijwilligers stellen zich weer aan u voor, oud-cursisten spreken zich uit over wat WereldWijd voor hen heeft betekend, u leest wat WereldTools heeft kunnen doen voor terugkeerders en we geven een beeld van welke activiteiten er door VakTaal zijn ondernomen met en door de cursisten.

Het Thema van dit nummer is 'Thuis'. Wat dat begrip betekent voor de 'bewoners' van WereldWijd wordt belicht in drie dubbelinterviews met docent en cursist en het thema loopt verder als een rode draad door dit magazine. In de gesprekken met cursisten komt vaak naar voren dat zij bij WereldWijd een thuis hebben gevonden. Dat thuis in Eckelrade was aan vernieuwing toe. Aan de plannen voor het duurzaam maken van het gebouw en het financieel mogelijk maken ervan, is de laatste tijd hard gewerkt. Hoe ver de plannen gevorderd zijn en wanneer ze uitgevoerd gaan worden, kunt u ook in dit blad lezen.

Dertig jaar geleden is de WereldWijzer in het leven geroepen. We hopen in deze 69e editie te laten zien dat het magazine nog steeds springlevend is.

De redactie: Mirjam Kemp, Martin Jansen, Karin Kleijnen,
Chrit Leenders, Liesbeth Wierink

In dit nummer

Editie 2026 • nr. 69

- 4 • Woord van voorzitter Jan Rombout
- 5 • Woord van directeur Mirjam Kemp
- 7 • Terugblik - Najaar van 2025
- 8 • In gesprek met Abdulkareem
- 9 • Voormalig cursist Davoud Ehteshami Pour
- 10 • Dubbelinterview cursist Ashfaq en docent Rik
- 11 • Even kennismaken...
- 13 • Een bericht van ex-cursist Ahmed Ghaleb
- 14 • Indrukwekkende ontmoeting tussen vrouwen
- 15 • Een vrouw met een uitroepteken!
- 17 • Filipijnen: een terugkeerland
- 19 • Terugblik - Winter 2025/2026
- 20 • Onze nieuwste collega Arjan Poelen
- 21 • Dubbelinterview cursist Chafkat en docent Brigitte
- 22 • Dubbelinterview cursist Mariam en docent Jean
- 23 • Vrijwilligers in beeld
- 24 • Het verhaal van twee jongens in Nigeria
- 26 • Bezoek uit ambassades van 14 landen
- 27 • Terugblik - Voorjaar 2026
- 28 • In de spotlight: Johan Frambach
- 29 • Een welkome donatie
- 30 • Kijk eens mee in het AZC
- 32 • Het verhaal van terugkeerder Peter Ufoma
- 34 • Foto-impressie zomerbarbecue
- 35 • Terugblik - Zomer 2026
- 36 • Zomerschool
- 37 • Kordate actie van Arjan voorkomt erger
- 38 • Verbouwing gaat nu echt beginnen!
- 40 • Lees-, kijk- en luisterplezier
- 41 • Wistjedad...
- 42 • Blijk van dank

COLOFON

WereldWijzer is een uitgave van Stichting WereldWijd voor medewerkers en belangstellenden.

Aan dit nummer werkten mee:
Lore Dijkman, Sabine Huitema, Martin Jansen, Mirjam Kemp, Karin Kleijnen, Ed Peters, Arjan Poelen, Jan Rombout, André Scherpenisse, Liesbeth Wierink.

Vormgeving en opmaak: Vormpracht

Fotografie: Freek Ramaekers en medewerkers Stichting WereldWijd

Drukwerk: Multicopy Maastricht

Oplage: 1000 exemplaren

Adres:
Stichting WereldWijd
Klompstraat 1A
6251 NE Eckelrade
T +31 (0)43 408 31 22
info@stichtingwereldwijd.nl

www.stichtingwereldwijd.nl

Instagram: @stichtingwereldwijd

Giften: Voor de uitvoering van onze activiteiten zijn donaties meer dan welkom.

Raborekening NL 55 RABO 0113 2035 94
t.n.v. WereldWijd te Eckelrade.

ANBI - erkend. Bij voorbaat dank!

WereldWijzer: 30 jaar verbindend

Een jubileum vol veerkracht en lef

In de dertigste jaargang van de WereldWijzer ligt nu het 69e exemplaar voor u. Bij een eerdere jubileumuitgave ontlokte dat de vorige voorzitter de uitspraak: “De WereldWijzer hoort bij WereldWijd als de zon bij de zomer”.

Thans bij deze 30e jaargang kan ik dat alleen maar beamen. Bij het ontstaan van Stichting WereldWijd kwamen vrijwilligers en medewerkers op verschillende dagen en dagdelen hun bijdrage leveren aan de missie van WereldWijd. Met destijds zo’n 100 vrijwilligers en over de 100 deelnemers/cursisten kende men elkaar nauwelijks en ontstond het idee om een blad te maken voor vrijwillige medewerkers en belangstellenden.

Dat blad, deze WereldWijzer, is intussen uitgegroeid tot het visitekaartje van de stichting. Het wel en wee van de twee hoofdprojecten van WereldWijd te weten WereldTools-migranten die begeleid en gefaciliteerd worden bij vrijwillige terugkeer naar hun thuisland- en VakTaal-praktisch en technisch onderwijs gecombineerd met Nederlandse Taalles voor vluchtelingen, asielzoekers, ongedocumenteerden en statushouders in de bijstand- vormen de hoofdmoot van de inhoud. Maar ook de activiteiten van het Repair-Café en het succesvolle fietsenproject

“De WereldWijzer hoort bij WereldWijd als de zon bij de zomer.”

Jan Rombout

voor statushouders en inburgeraars passeren regelmatig de revue. Projecten worden besproken, interviews met cursisten gepubliceerd, afscheid genomen van mensen, nieuwe medewerkers geïntroduceerd, contacten nog eens aangehaald, plezierige, maar soms ook trieste familieberichten gedeeld.

WereldWijd heeft afgelopen jaren de veranderende omgevingsfactoren met betrekking tot asiel en migratie onder ogen gezien en het desondanks aangedurfd om de dromen over de verduurzaming van haar pand in

concrete plannen en besluiten om te zetten. Dit ondanks onzekerheden op middellange termijn, omdat ten-slotte voor alle projecten geen structurele financiering voorhanden is en steeds opnieuw fondsen en donaties moeten worden geworven en subsidies moeten worden aangevraagd. Anderzijds is deze upgrading van het gebouw ook gerechtvaardigd, omdat de vraag naar de terugkeerbegeleiding en naar praktische en technische educatie én taalonderwijs wordt gerealiseerd met thans wederom zo’n 100 vrijwilligers en ruimschoots over de 100 deelnemers/cursisten.

Veerkracht en lef waren de woorden waarmee het onlangs gepubliceerde jaarverslag 2025 opende. Kenmerkende typeringen voor de zorg voor de continuïteit van WereldWijd en voor de inzet van vrijwilligers en staf van WereldWijd. Dat geldt evenzeer voor de opeenvolgende redacties van de WereldWijzer. Het vergt telkenmale heel veel inspanning, doorzettingsvermogen, creativiteit, interview- en schrijftalent én geduld om zo’n uitstekend geredigeerd en keurig afgewerkte uitgave te realiseren.

Graag wil ik de redactie complimenteren en feliciteren met dit mooie jubileumnummer.

Jan Rombout,
voorzitter Stichting WereldWijd

WereldWijd: een thuis voor iedereen

Dertig jaar WereldWijzer vol verhalen, verbinding en vertrouwen

In het najaar van 1996 opperde 'Mister WereldWijzer' Louis Eggerdink zaliger († 17-7-2025) dat zo'n mooie club mensen recht had op een écht infoblad in plaats van de losse nieuwsbrieven vanuit de diverse vrijwilligers-werkgroepen, kwartaalberichten van het bestuur en 'losse' stencils die er tot dan spontaan werden opgesteld en uitgegeven.

De stichting startte haar activiteiten officieel onder de naam 'WereldWijd' op 7 november 1984 en bestaat inmiddels dus maar liefst 42 jaar, maar het 'eigen informatieblad voor medewerkers en belangstellenden' zoals de insteek bij de start ervan was, dateert dus van dertig jaar geleden. Het allereerste nummer kwam uit in het voorjaar van 1997, nog zonder naam natuurlijk in het zwart-wit, samengesteld door letterlijk knippen en plakken en had acht pagina's.

Het allereerste nummer van de WereldWijzer

Het blad heeft in de dertig jaar een aantal metamorfoses ondergaan; van gestencild naar gedrukt, van zwart-wit naar kleur en in plaats van tekeningen steeds meer foto's erin. In 2024 kwam het blad voor het eerst een keer per jaar uit en in een nieuwe huisstijl. Ook het aantal pagina's groeide gestaag door alle bedrijvigheid binnen en vanuit de stichting, door de continue inzet van alle vrijwilligers en door het onwrikbare geloof in eigen kunnen en simpelweg 'doen'!

Mirjam Kemp

"We zijn een thuis én we ondersteunen bij het hervinden van een 'thuis' voor de terugkeerders en deelnemers aan ons project WereldTools."

Om dit laatste te benadrukken; door het onwrikbare geloof in eigen kunnen en simpelweg 'doen' heeft de redactie het dit jaar aangedurfd om voor een extra dik nummer te gaan. Sinds de editie van 2023 heeft de WereldWijzer een thema. Het begon met 'Nieuwe Energie' (juli 2023), 'Verbinden in Verschil' (december 2023), daarna werd het de toevoeging 'al 40 jaar lang' (in 2024) en in 2025 met de toevoeging 'Zo Kan het ook'.

Dit jaar is 'Thuis' het thema geworden. Heel toepasselijk want ons oude schoolgebouw uit de jaren '50, ons thuis, zal een enorme verduurzamings-verbouwing ondergaan vanaf november van dit jaar. Dit zal een spannend en intensief traject worden, wat het achter de schermen de afgelopen anderhalf jaar ook al was voor mij en alle bestuursleden. Vaak zijn dit soort veranderingsprocessen lastig.

Stichting WereldWijd een thuis voor al deze mensen

Maar gelukkig is het ons gegund dat we de hele club bij elkaar kunnen houden in Eckelrade door vanaf oktober De Harmonie in z'n geheel te mogen huren!

Een Thuis is natuurlijk meer dan een gebouw met een dak boven je hoofd; het is een plek waar je jezelf kunt zijn, waar je je veilig en vertrouwd voelt en waar je kunt ontspannen en opladen. En zo'n plek is Stichting WereldWijd voor heel veel mensen. Voor de huidige 100 vrijwilligers, de 100+ cursisten uit 27 verschillende landen van VakTaal, maar ook voor veel ex-medewerkers en mensen die hier ooit lessen hebben gevolgd. We zijn een thuis én we ondersteunen bij het hervinden van een 'thuis' voor de terugkeerders en deelnemers aan ons project WereldTools. Dit project is ook het afgelopen jaar weer uiterst succesvol verlopen en vanaf 1 juli jl. mogen we de komende twee jaar hier weer aan werken.

WereldWijd geeft veel mensen dus een thuis-gevoel en een gevoel van verankering: een startpunt en rustpunt in een snel veranderende wereld. Ik hoop met heel mijn hart dat we dit altijd zullen kunnen blijven!

Mirjam Kemp
Directeur Stichting WereldWijd

Dit schilderij is gemaakt door kunstenaar Monique Parmesaen

Een thuis is minder steen en hout, dan wel de warmte die je deelt.

De plek die jou je rust behoudt, waar liefde alle wonden heelt.

Het is de veilige achtergrond, waar je de wereld buiten sluit, en waar je ooit je basis vond, en telkens weer vertrekt naar buiten.

(Anoniem)

WAT DEDEN WE IN HET NAJAAR VAN 2025

Start nieuwe seizoen na de zomervakantie

Begroeting van Mirjam door oudste vrijwilliger na de zomervakantie

Open dag AZC Maastricht: deelname aan de infomarkt

Samenwerking 'Vraag en Aanbod Internationaal' krijgt officieel karakter

AUGUSTUS 18 Start nieuwe seizoen na de zomervakantie 18 Voortgangscontrolle eerste projectjaar WereldTools 2024-2026 door Dienst Terugkeer & Vertrek 25 Werkbezoek Provincie Limburg voor Project Vaktaal 28 Werkbezoek Gemeente Maastricht.

SEPTEMBER 09 Opstart samenwerking RD4-Heerlen: inzameling tweedehands materialen voor het terugkeerproject; spullen inpakken in de kisten van WereldTools 18 Radio Heuvelland heeft interview met stafid Lore en vrijwilliger Wiel Blezer 25 Werkbezoek van Vluchteling aan Zet met de focus op arbeidsbemiddeling 25 Werkbezoek dossierverantwoordelijke van het project WereldTools van DT&V (Dienst terugkeer en Vertrek) 27 Open dag AZC Maastricht: deelname aan de infomarkt.

OKTOBER 06 Samenwerking 'Vraag en Aanbod Internationaal' krijgt officieel karakter 09 Voorlichting door WereldTools in het AZC Budel 10 Deelname aan het evenement in de Pauluskerk Rotterdam: 'terugkeer in de praktijk' 22 Werkbezoek aan Vista college 25 verzending van materialen naar de Filippijnen.

NOVEMBER 03 Werkbezoek Dubbel Impact 06 WereldTools neemt deel aan overleg IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) Team Noord 08 Deelname aan de Sint Hubertusmarkt en benoeming tot Citta Slow Ambassadeur 13 Interview met stafid Sabine en docent Erik door Radio Maastricht 18 Voorlichtingsbijeenkomst voor de vrijwilligers over de status van de verbouwing.

Verzending van materialen naar de Filipijnen

Deelname aan de Sint Hubertusmarkt en benoeming tot Citta Slow Ambassadeur

Na de zomervakantie wachten ook weer allerlei klussen.

In gesprek met Abdulkarem

“Ik ben erg bezorgd om mijn kinderen”

Tekst: Martin Jansens

In een flat op Caberg woont al drie jaar een grote sterke man (49) met twee van zijn zonen. Hij komt uit een welvarend gezin, studeerde voor ingenieur en weet alles van elektriciteit en elektrische machines. Hij werd zakenman en handelde in machines waar hij verstand van heeft. Niet alleen in zijn geboorteland Jemen, maar in het hele Midden-Oosten, in het Arabische deel van Afrika, in Azië, de Verenigde Staten en Europa. Twaalf jaar geleden was zijn in- en exportbedrijf Al-UQAB Corporation actief in veertig landen. Jaarlijks verdiende hij minimaal 150.000 dollar. Abdulkarem Aluqab had in Jemen drie vrouwen en 31 kinderen. Zijn aanzien was groot, zijn privé-situatie een succesverhaal.

Totdat in 2014 Jemen in een uitzichtloos politiek conflict terecht kwam. Zijn inkomsten daalden. De rebellen vroegen elke maand geld. Het werd steeds moeilijker. Op 18 maart 2018 vertrok hij voor enkele maanden naar Somalië en daarna naar Djibouti. Uiteindelijk kwam hij via Zweden in Nederland terecht en vroeg hier in april 2019 asiel aan. We zijn nu zeven jaar verder. Abdulkarem heeft een verblijfsvergunning en recht op gezinshereniging. Maar 26 van zijn kinderen zijn met hun moeders nog steeds in Jemen. “Ik ben erg bezorgd om mijn kinderen. Het liefst zou ik willen dat mijn hele familie hier was”, zegt Abdulkarem. Drie jaar geleden mochten twee zonen uit Jemen, via Caïro naar Nederland komen in het kader van gezinshereniging. Ryane (9) en Ibrahim (20) wonen sindsdien in Maastricht bij hem. Zij gaan naar basisschool Het Mozaïek op Caberg en het Vistacollege. Een jaar eerder lukte het een oudere zoon, Zacharia (27), om via Algerije naar België te komen.

De Nederlandse wet heeft geen plaats voor een man met drie vrouwen. Je kan hier maar één wettelijke

echtgenote hebben. Gezinshereniging is de grootste zorg van Abdulkarem. Hij ligt er wakker van: “Mijn hoofd zit vol met stress. Eerst het eindeloos wachten in verschillende AZC’s en nu hier in mijn flat. Daarom ga ik zo veel mogelijk de deur uit om vrijwilligerswerk te doen.” Hij haalt een stapel papieren uit de kast om te laten zien waar hij allemaal gewerkt heeft. Een getuigschrift van een taalstage in Almelo bij Anna-Tex in 2019, een bedankje van de koeienboer in Borne waar

“Ik kan niet rustig leven, zolang mijn kinderen in gevaarlijke omstandigheden vastzitten.”

Abdulkarem

hij enkele maanden de 200 koeien ging ophalen, voeren, melken en de stal schoonmaken. Bewijzen van deelname aan inburgering bij het AZC en van de COA in Wageningen. Een getuigschrift van Stichting Philadelphia Zorg Limburg, waar hij een jaar lang (2022/23) vier dagen per week vrijwilligerswerk deed naar volle tevredenheid, in de tuin en in het restaurant. Sinds april 2022 repareert Abdulkarem de naaimachines die bij WereldWijd worden binnengebracht. “De grote en de kleine, maar ook de afwasmachine als het nodig is.”

Om beweging te krijgen in zijn gezinsherenigingszaak heeft hij nu hulp van een advocaat. Die zal de scheidingspapieren, die hij van de Ambassade van Jemen kreeg, bij de rechtbank

indienen. Intussen blijft de situatie in Jemen en dus voor zijn familie zeer gespannen.

“Wat mij het meest pijn doet”, zegt Abdulkarem, “is niet wat ik persoonlijk heb meegemaakt, maar wat mijn kinderen elke dag in Jemen doormaken. Ik kan niet gelukkig leven of met een gerust hart slapen, omdat ik het gevoel heb dat mijn kinderen nog steeds vastzitten in moeilijke en gevaarlijke omstandigheden. Ze kijken naar mij als hun vader en verwachten dat ik hen red uit de situatie waarin zij leven, maar ik ben er nog steeds niet in geslaagd hen bij mij te krijgen. Dit gevoel vergezelt mij dag en nacht en is de grootste bron van zorgen en stress in mijn leven. Het enige wat ik wens, is mijn kinderen op een veilige plek te zien en samen met hen een normaal leven te leiden, ver weg van angst en onzekerheid.”

Een bericht van Davoud

Van cursist naar lifeguard

Toen ik voor het eerst de taallessen van Stichting WereldWijd bezocht, had ik één doel: Nederlands leren zodat ik weer zelfstandig kon meedoen in de samenleving en een nieuwe toekomst kon opbouwen.

“De docenten leerden mij taal én gaven mij weer toekomstperspectief.”

Davoud Ehteshami Pour

Dankzij het geduld, de betrokkenheid en de aanmoediging van de docenten groeide niet alleen mijn kennis van de Nederlandse taal, maar ook mijn zelfvertrouwen. Zij leerden mij meer dan alleen een taal; zij gaven mij het gevoel dat ik weer vooruit kon kijken.

Vandaag werk ik met veel plezier als toezichthouder en lifeguard in het zwembad van Meerssen. Toen ik daar onverwacht Mirjam, de directeur van Stichting WereldWijd tegenkwam, was dat een bijzonder moment. Ik vertelde haar dat ik deze stap mede te danken heb aan de lessen en de steun die ik bij Stichting Wereldwijd heb gekregen.

Ik ben alle docenten, vrijwilligers en medewerkers van Stichting Wereldwijd ontzettend dankbaar. Jullie inzet heeft mij geholpen om een nieuwe stap te zetten richting een zelfstandig leven en een actieve rol in de Nederlandse samenleving. Ik hoop dat mijn verhaal anderen laat zien dat taalonderwijs, vertrouwen en persoonlijke aandacht echt het verschil kunnen maken. Dit is nog maar het begin van mijn nieuwe toekomst en ik kijk met veel hoop en enthousiasme vooruit.

Dubbelinterview cursist Ashfaq
en docent Rik

Van Karachi naar een nieuw thuisgevoel

Tekst: Karin Kleijnen

Ashfaq Samuel uit Pakistan had zijn vrouw en vier kinderen niet meer gezien sinds hij de stad Karachi in Pakistan zeven jaar geleden ontvluchtte.

Hij had veel heimwee naar hen. En hoewel hij al in 2023 een permanente verblijfsvergunning kreeg, woonde hij nog tot juni dit jaar in het AZC in Maastricht, waar hij vaak al spittend en wiedzend in de tuin te vinden was. 'Thuis...', zegt hij, 'thuis...dat is in de eerste plaats vrouw en kinderen. Maar nadat ik mijn verblijfsvergunning had gekregen, kwam er toch ook hier een beetje thuisgevoel.' En dat nieuwe thuisgevoel kreeg nog meer voeding: sinds februari zijn ook zijn gezinsleden in Nederland, ze zijn inmiddels samen ingetrokken in een huis in Wijlre in de gemeente Gulpen-Wittem. Bij de Meedoenbalie van het COA verwezen ze Ashfaq naar WereldWijd. Hij volgt de taallessen -inmiddels bij Rik op het hoogste niveau- en de lessen elektrotechniek. 'En ik werk als vrijwilliger mee in de elektro-montage. Ik kom iedere week drie dagen naar Eckelrade.'

Ashfaq's docent is Rik Palmans (77) uit het Belgische Sint-Pietersvoeren. 'Zoals alle Belgen ben ook ik', verkondigt hij, 'geboren met een baksteen in mijn maag. Dat is een Belgisch gezegde, het wil zeggen dat een Belg zo snel mogelijk eigenaar wil zijn van een huis, liefst een zelfgebouwd.' Rik blijkt een échte Belg, want sinds hij in 1972 samen met

Karachi

Na zeven jaar kon Samuel Ashfaq op Schiphol zijn gezin weer in zijn armen sluiten.

"Nadat ik mijn verblijfsvergunning had gekregen, kwam er ook hier een beetje thuisgevoel"

Ashfaq Samuel

zijn vrouw vanuit het noordwesten van België naar de Voerstreek verhuisde, is hij niet meer verkast. Sterker nog: hij hoopt een nog hele lange tijd in datzelfde, eigenhandig door zijn vader gebouwde huis van toen te kunnen blijven wonen. Vrijwilliger worden bij WereldWijd was voor hem een vanzelfsprekendheid: 'Ik heb een ruim pensioen. Ik vind dat ik daar best wel wat voor terug kan doen, zolang het lukt. Was voorheen altijd al leraar en ben blij dat ik kan doorgaan met het doorgeven van kennis.'

Even kennismaken...

Gelukkig melden zich bij WereldWijd altijd weer nieuwe vrijwilligers aan. Heel belangrijk want zonder hen zou de organisatie niet kunnen draaien. In elk magazine geven we een paar van deze nieuwelingen een podium om zichzelf voor te stellen.

Raymond van Heijkoop
instructeur zonnepanelen

Na een aantal jaren in Ridderkerk te hebben gewerkt als software engineer werd het bedrijf waar ik voor werkte, overgenomen door ING. Ik ben toen als zelfstandige klusjesman verdergegaan. Van oorsprong ben ik elektricien maar ik heb twee rechterhanden en kan alles (behalve schilderen).

Met mijn vrouw en kinderen woon ik nu in Sint Geertruid. Ik ben geïnteresseerd in ecologische bouwmaterialen en eerst woonden we in een Mongoolse yurt in de tuin, totdat de gemeente besloot dat dat niet mocht. Nu wonen we in het huis. Mijn kinderen gaan in Voeren naar school. Via oud-collega Erik kwam ik in contact met WereldWijd, waar ze iemand zochten die training kon geven in het installeren van zonnepanelen. En dat is iets wat ik mezelf al doende had geleerd. Ik had één cursist, Peter, een lieve man uit Nigeria. Hem heb ik de basisvaardigheid bijgebracht om zelf zonnepanelen te kunnen aanleggen. Peter is inmiddels weer in Nigeria, waar hij het geleerde voor eigen gebruik heeft toegepast.

Karin Kleijnen
redactielid WereldWijzer

Hoe kun je, als je in deze regio woont, niet gehoord hebben over WereldWijd? Toen ik in 2019 naar Mheer verhuisde, kwam WereldWijd al snel via diverse kanalen op mijn pad. Inmiddels verzorg ik al twee jaar onze posts op Instagram

en begin dit jaar heb ik me aangemeld als redactielid van deze WereldWijzer. Ik was ooit bibliothecaresse en daarna heel lang freelance tekstschrijver. Nu werk ik nog steeds parttime en met veel plezier bij Museum Bonnefanten in Maastricht. Wat ik verder graag doe in mijn vrije tijd? Naar museum en filmhuis, alles wat met kunst en cultuur te maken heeft. Wandelen, fietsen, buiten zijn, van het groen genieten, ook heerlijk. En steden ontdekken. Ik ben getrouwd met Han en moeder van Bart (31) die in Amsterdam woont. Op de dinsdagen in het zomerseizoen ben ik assistent-imker en help ik Han met de vijf bijenkasten in onze tuin.

Monique Heijnen-Segers
naaidocente

Ik ben 49 jaar, heb logopedie gestudeerd en heb 24 jaar met veel plezier in de hoorzorg gewerkt. Door een hersenstaminfarct in 2022 heb ik hier helaas mee moeten stoppen en ben ik na mijn revalidatie een naaiatelier aan huis begonnen. Ik verstel

bestaande kledingstukken op maat met duurzaamheid en creativiteit als motto. Ik miste hierbij de sociale interactie en het maatschappelijk belang in mijn werk. Tijdens een inspiratiebezoek bij 'Maastricht Doet!' ben ik in gesprek gegaan om een passende nieuwe uitdaging te zoeken. De vacature van WereldWijd voor een naaidocente voelde gelijk als een passende jurk! En dat ook nog in ons prachtige heuvelland bij mij om de hoek. Ik woon namelijk met mijn gezin in Gronsveld waar ik ook geboren en getogen ben. Hoe mooi is het om zo dicht bij huis mijn nieuwe passie uit te voeren en daarbij mensen uit de hele wereld te mogen ontmoeten.

Erik Kicken
medewerker administratie

Ik ben 70 jaar jong en sinds 1 januari jl. gestart bij WereldWijd als support-medewerker. In de praktijk verricht ik een aantal administratieve taken. Ik woon in Maastricht, ben getrouwd en vader van twee kinderen en opa van vier kleinkinderen.

In mijn werkzame leven heb ik vooral gewerkt in de retail- en financiële sector. Als laatste bij ING-bank als bedrijfsadviseur. Sinds 2016 ben ik met vervroegd pensioen en ben

ook gestart met vrijwilligerswerk. Bij Humanitas Thuisadministratie heb ik mensen geholpen met hun administratie/schuldenproblematiek en bij Maasveld was ik chauffeur op een treintje dat bewoners heen en weer vervoerde naar de dagbesteding. Heel leuk werk maar na tien jaar wilde ik iets anders gaan doen. Ik kende een aantal mensen die actief zijn bij WereldWijd en dus was een link snel gelegd.

In mijn vrijwilligerswerk wil ik vooral iets betekenen voor anderen en dat kan ik zeker bij WereldWijd in de praktijk brengen. Ik ben goed opgevangen en mijn eerste indruk is erg positief.

Monique Krutzen
docent Nederlands

Ik ben geboren in Kerkrade en opgegroeid in Maastricht. Ik heb Franse Taal- en Letterkunde gestudeerd in Nijmegen en ben gaan werken als docent Frans, het langst in Culemborg. Ik ben francofiel, hou van tuinieren, lezen,

zingen en sporten. Ik hou ook erg veel van onze vijf kinderen en vier kleinkinderen.

Limburg is altijd blijven trekken en ruim twee jaar geleden zijn mijn man en ik verhuisd naar Sint Geertruid waar het fantastisch wonen is. Philomène Frambach en haar man Johan vroegen me tijdens de Bronk of ik het leuk zou vinden om Nederlands te geven bij WereldWijd. En leuk is het zeker! De een-op-een-contacten met de cursisten zijn me heel dierbaar.

Er zijn grote niveau- en cultuurverschillen en mede daardoor is het een grote verrijking in mijn bestaan. Ik besef iedere week extra hoe goed ons leven in Nederland is. Het is maar een klein beetje dat ik kan betekenen, maar het voelt goed om tegen de immigratiehaat in positief te mogen bijdragen.

Etienne Meessen
medewerker Tools

Na toegepaste natuurkunde te hebben gestudeerd aan Zuyd Hogeschool in Heerlen heb ik jarenlang in de Randstad gewerkt. Het waren banen op hoog technologisch niveau en op een gegeven moment bleek dat ik te veel hooi op

mijn vork had genomen. Het roer moest om en vanuit dat dieptepunt ben ik langzaam weer omhoog aan het klimmen.

Ik woon nu in een safehouse in Wittem van waaruit ik een reïntegratie-project volg. Ik kreeg het advies om vrijwilligerswerk te gaan doen en via Ed Schmetz hoorde ik dat ze bij WereldWijd iemand nodig hadden met ervaring in de techniek.

Ik werk twee ochtenden in de week in de Tools-werkplaats maar word ook gevraagd voor allerlei andere klussen, van het inpakken van kisten tot het repareren van laptops. Ik houd van de afwisseling en vind het prettig dat ik zo ook andere mensen kan helpen een nieuwe start in eigen land te maken.

In mijn vrije tijd speel ik graag gitaar en ik schrijf mijn eigen muziek. Ook houd ik van tekenen.

Odette Sterk
docent Nederlands

Ruim tien jaar geleden ben ik in Eckelrade komen wonen en heb ik kennis gemaakt met WereldWijd. Ik heb mij altijd zeer betrokken gevoeld bij vluchtelingen en de activiteiten van WereldWijd spraken mij direct aan. Ik overwoog toen al om vrijwilligerswerk te gaan doen bij deze mooie stichting, maar het heeft nog tien jaar geduurd voordat ik die stap daadwerkelijk heb gezet.

Inmiddels ben ik gestart als docent Nederlands en ik ben er trots op dat ik taalles mag geven aan groep 1. Ik heb bewondering voor alle vluchtelingen die, ondanks hun problemen, gemotiveerd zijn om Nederlands te leren. Ik vind het heel bijzonder dat al die cursisten trouw elke keer weer naar WereldWijd komen. Taalles geven aan mensen uit verschillende culturen is inspirerend en geeft mij veel voldoening. Ook de positieve sfeer bij WereldWijd is inspirerend. Zodra je over de drempel stapt, voel je enthousiasme, betrokkenheid, gastvrijheid en warmte.

Mooi om deel uit te mogen maken van deze bijzondere organisatie!

Marjo Vankan
bestuurslid

Sinds kort ben ik als 68-jarige dan echt met pensioen, na te hebben gewerkt in de volkshuisvesting. Via het bestuur van Dubbel Impact, een organisatie die projecten financiert voor mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt, kwam ik in contact met WereldWijd. Ik vind het indrukwekkend om te ervaren hoe al die vrijwilligers bij WereldWijd zich inzetten om statushouders en vluchtelingen te begeleiden bij het in eigen handen nemen van hun leven. Vanuit het bestuur van WereldWijd kan ik daaraan bijdragen.

Ik woon in Maastricht samen met Piet en wij hebben twee zonen (35 en 37 jaar) die in Amsterdam wonen. Daar zijn we dan ook regelmatig. Twee keer per week ben ik met mijn vrouwenfietsclub op de racefiets onderweg door het heuvelland. Het landschap van mijn jeugd: geboren in Valkenburg en opgegroeid in Schimmert. Sporten, buiten zijn, wandelen, fietsen en in de tuin werken levert mij veel energie. Energie die ik heel graag inzet voor WereldWijd.

Een bericht van ex-cursist Ahmed Ghaleb

overgeplaatst naar
Breda

I have been transferred to Breda, so Breda will be my new municipality. I also want to thank you and everyone at Stichting WereldWijd from the bottom of my heart for everything you have done for us. You gave us much more than Dutch lessons; the activities, swimming, walks, and visits around Maastricht made us feel welcome and connected to the city and its people.

I will continue learning Dutch by myself, and I promise I will master it as soon as possible. I have really come to like the Dutch people and the Netherlands, and that has made me love learning the language even more.

Thank you again for everything. I will always remember this beautiful experience and all of you with gratitude.

Met veel dankbaarheid,
Ahmed Ghaleb

Indrukwekkende ontmoeting tussen vrouwen WereldWijd en vrouwen van EVA

Tekst: Annemarie van de Voet en
Lisbeth Mathus-Vliegen van EVA

Op 18 maart was EVA (Eckelraadse VrouwenAktiviteiten) te gast bij WereldWijd in het kader van de Internationale Vrouwendag. Het thema was Vrouwen als Vluchteling. Er waren 29 EVA-vrouwen aanwezig. We werden fantastisch ontvangen: koffie, thee en door Hanna zelfgebakken koekjes stonden klaar. We voelden ons echt als EVA-lid maar ook als bestuur te gast.

De avond werd ingeleid door Mirjam Kemp. Zij vertelde over het ontstaan en bestaan van de organisatie WereldWijd. Ze gaf cijfers over vrouwen als vluchteling, de redenen waarom ze vluchten, met welke gevaren ze onderweg bedreigd worden, waaronder (seksueel) geweld. Ook weerlegde ze het door de media zeer sterk onderhouden en benadrukte vooroordeel dat er merendeels mannen vluchten: de cijfers liggen nu fiftyfifty. Ook vertelde ze over WereldTools waarbij terugkerende vluchtelingen met opgeheven hoofd zonder schaamte naar hun land terugkeren, vergezeld van een container gevuld met spullen om het in WereldWijd geleerde beroep en vaardigheden in eigen land te kunnen uitoefenen.

Gigi en Hanan

Sabine Huitema, coördinator VakTaal, vertelde hoe vormgegeven wordt aan de lessen Nederlandse taal, naai-, computer-, las-, en creatieve lessen. Ook is er les op het gebied van lastechniek, elektriciteit en houtbewerking en is er een fietswerkplaats. De lessen worden verzorgd door vrijwilligers aan ongeveer 90 deelnemers gedurende de drie dagen in de week. Een aantal vrijwilligers, EVA-leden en echtgenoten van EVA-leden, werden even in het zonnetje gezet. Tweemaal in de maand is er Repair-Café waarbij oude spullen door herstel een nieuw leven krijgen.

Sabine introduceerde Violeta uit Nagorno-Karabach, Aissata uit Guinee, Mariam en Hanan uit Syrië en Gigi uit Ethiopië. Wij moesten raden welke uitspraken bij wie pasten. Zo konden we ook stilstaan bij de vooroordelen

over vluchtelingen. Om een aantal uitspraken te noemen: "ik ben dirigent, ik heb drie kinderen"; "ik ben apotheker, mijn leven staat stil, ik denk niet aan de toekomst"; "ik werk nu als schoonmaker maar wil graag met ouderen gaan werken"; "ik spreek vijf talen en ik ga nooit meer terug naar mijn land omdat mijn dochter daar niet veilig is". Daarna stelden de vrouwen zich voor en vertelden zij hun verhaal. Dit alles was mogelijk omdat het gezelschap, de sfeer en de omgeving veilig en intiem aanvoelden.

Iedereen was diep onder de indruk van de verhalen deze avond. Er waren veel positieve reacties. Een EVA-vrouw vertelde me dat ze niet had geslapen van de impressies en een andere vrouw wil graag vrijwilliger worden. Mooi te zien dat het zo verbindend werkt.

Het was een fantastisch georganiseerde avond door WereldWijd.

Mirjam Kemp

Een vrouw met een uitroepteken!

In november 2020 solliciteerde Mirjam Kemp naar de functie van directeur van WereldWijd. ‘Een vacature die mij op het lijf is geschreven’, zo liet zij in haar sollicitatiebrief weten. Hoe kijkt Mirjam nu, bij haar eerste lustrum, terug op de afgelopen periode. Ik interview haar in haar kantoor in Eckelrade.

Tekst: Liesbeth Wierink

Het is altijd prettig naar WereldWijd te gaan. Niet alleen vanwege de prachtige ligging van het pand, ook vanwege de prettige en hartelijke sfeer die er hangt. Je voelt je altijd welkom en dat komt niet in de laatste plaats door de vrouw die voor me zit. Ze straalt positieve energie en daadkracht uit, zelfs als ze vanwege een sportblessure met een stok loopt, wat afgelopen jaar een tijdje het geval was. Dat is niet de enige reden waarom ik haar een vrouw met een uitroepteken noem. Sinds een paar jaar maak ik deel uit van de redactie van de WereldWijzer en dat houdt onder meer het redigeren in van de stukken die Mirjam schrijft. Ook daar spat de energie van af. Ze schrijft zoals ze praat en dat uit zich op papier in het gebruik van HOOFDLETTERS, vetgedrukte tekst, emoticons en vooral érg veel uitroep-tekens!!! Ingrijpen is dan soms geboden.

**“Oprechte
interesse in elkaar
zorgt voor gelijk-
waardigheid, en ik
blijf iedere dag leren
van de mensen om
me heen”**

Mirjam Kemp

Als we in haar kantoor aan tafel zitten en van het mooie uitzicht genieten, vertelt ze dat ze zich vroeger niet had kunnen voorstellen in deze fase van haar leven in het Heuvelland te wonen en te werken. Na het Bernardinus-college in Heerlen wilde ze weg uit Limburg: ‘Weg van dat bekrompen gedoe!’ Ze wilde actie, iets doen en ‘niet met de klompen in de klei blijven steken’. Het liefst was ze naar de Militaire Academie of de Politieacademie gegaan. Maar daar werd ze niet toegelaten. Omdat ze geïnteresseerd was in andere volken en wilde reizen, kwam ze uiteindelijk terecht bij de Universiteit Leiden waar ze Culturele Antropologie en Sociologie der Niet-Westerse Samenlevingen ging studeren. Ze genoot van het studentenleven

en vond de studie interessant. Al tijdens haar studie trok ze eropuit: een jaar naar Australië via Work and Travel Australia en vier maanden in Gambia waar ze rituelen rond leven en dood bestudeerde (‘Maar er ging in die periode niemand dood!’). En na haar afstuderen in 1996 deed ze via DGIS (Directoraat Generaal Internationale Samenwerking) een jaar onderzoek in Jemen en een jaar in Ethiopië.

Na terugkeer uit Ethiopië solliciteerde Mirjam bij Artsen Zonder Grenzen en werd aangenomen voor een positie in Nigeria. Ze nam hiervoor deel aan een cursus in Canada, maar bleek toen zwanger te zijn en dus ging de uitzending niet door. Ze keerde terug naar Leiden om daar voor het COA (Centraal Orgaan Opvang Asielzoekers) te gaan werken. Hoewel haar hart uitging naar Artsen zonder Grenzen was ze blij met deze baan want ze wilde mensen helpen, had moeite met

ongelijkheid (‘Er is zo’n groot verschil in welvaart tussen ons en bijvoorbeeld de mensen in Gambia’) en een fascinatie voor andere landen. Daar paste deze functie goed bij. ‘Ik hoef niet zo nodig de grote redder uit te hangen maar ben wel geïnteresseerd in mensen, in andere culturen en andere manieren van leven.’

Na een aantal jaren bij het COA volgde een loopbaan die allesbehalve saai of eentonig genoemd kan worden: Politie Utrecht (islamitische jeugd en sociale cultuur eromheen), Cordaid (slogan: op de wereld om elkaar te helpen), Dienst Terugkeer en Vertrek, VluchtelingenWerk Tilburg (landelijk manager) en het COA in Heerlen. Toen kwam de

vacature voor directeur van WereldWijd op haar pad: 'Bij WereldWijd kwam alles samen'. Door haar werk bij het COA kende ze de Stichting al en vanuit haar functie bij VluchtelingenWerk was ze met medewerkers van WereldWijd naar Burundi geweest. Ed Peters (projectleider WereldTools) wees haar op de vacature.

Via al deze omzwervingen dus weer terug in het zuiden en, ondanks dat ze zich een wereldburger voelt ('in het buitenland voel ik me meer 'levend)'), woont ze nu in een dorp (Houthem Sint Gerlach) en werkt ze in een dorp (Eckelrade). Maar zowel met haar woonplek als haar werkplek is ze nu helemaal happy.

Mirjam heeft het gevoel dat ze bij WereldWijd iets kan doen: 'Ik maak het verschil door de Stichting levend te houden'. En als ze weer eens iets belangrijks voor elkaar heeft gekregen is ze 'trots op de druppel die ik heb kunnen bijdragen'. Als ik Mirjam vraag wat ze de afgelopen vijf jaar tot stand heeft gebracht, zegt ze: 'Er was al een goed

'Een vacature die mij op het lijf is geschreven', zo solliciteerde Mirjam in november 2020 op de positie van directeur bij de Stichting WereldWijd. Als cultureel antropologe met buitenlandse werkervaring, tezamen met haar tomeloze energie en inzet heeft zij in de afgelopen 5 jaar WereldWijd alles gebracht wat er van haar werd verwacht. Het bestuur

fundament en ik sta op de schouders van veertig jaar werk door mijn voorgangers, waar ik veel respect voor heb. Dat fundament heb ik, samen met de staf en dankzij de voortdurende enthousiaste inzet van alle vrijwillige medewerkers, geconsolideerd vernieuwd en geprofessionaliseerd'. Ze vertelt me dat voorheen veel van het werk dat WereldWijd deed om niet was ('alles was gratis!'). Nu betaalt de gemeente voor het plaatsen van een statushouder 750 euro. Mirjam: 'Daar heb ik keihard voor moeten knokken.' Financieel beleid, het werven van fondsen en brandbrieven sturen heeft ze in deze functie moeten leren. Dat kostte veel energie: 'Maar gewoon doen! Ik moest de boer op'. Ze benadrukt dat ze dit niet alleen heeft gedaan, maar samen met de staf. Ook is er hard gewerkt om WereldWijd een grotere bekendheid te geven.

De terugblikken in dit magazine laten zien dat er gedurende het jaar een constante stroom van bezoekers en ontmoetingen plaatsvindt. Door dit getimmer aan de weg is WereldWijd de afgelopen jaren bij meer mensen bekend geworden.

Over de uitdaging voor de toekomst hoeft ze niet lang na te denken: het volgende piketpaaltje is de verbouwing van het pand in Eckelrade. Dit zorgde de afgelopen tijd al voor een constante druk. Mirjam: 'Het gebouw hoeft niet top of the bill te worden, maar ik wil dat dit een plek blijft waar de cursisten graag komen. Ze zijn zo sterk! In hun eigen land waren ze soms mensen van formaat en hier stellen ze niets voor. Toch komen ze trouw naar deze oude school en volgen met oprechte aandacht de lessen.'

Voor de cursisten is WereldWijd, zoals ook uit de interviews in dit magazine blijkt, een tweede thuis. Maar het is ook een belangrijke plek voor de vrijwilligers, die kennis, kunde en aandacht inbrengen. Mirjam ziet dat voor veel vrijwilligers hun werk bij de Stichting en de ontmoeting met de cursisten iets wezenlijk toevoegen aan hun leven. Zo worden beide partijen er beter van. Deze wederzijdse interesse zorgt voor gelijkwaardigheid tussen cursist en vrijwilliger. Dit zorgt voor menselijk interactie zonder teveel kader.

Bij WereldWijd werken op die manier 27 verschillende nationaliteiten in grote harmonie samen. Dat dit een solide, toekomstbestendig gebouw verdient, kan ik alleen maar onderschrijven.

Uitroepteken!

Filipijnen: een terugkeerland voor WereldTools

Tekst: Ed Peters, projectleider WereldTools

Het is precies twee jaar geleden dat ik op veldreis ben geweest naar de Filipijnen. Ik heb toen een zevental mensen bezocht die tussen 2022 en 2024 teruggekeerd zijn. Was Nigeria in deze periode nog het land met de meeste terugkeerders, in het project WereldTools 2024-2026 heeft de Filipijnen het stokje overgenomen.

Er zijn momenteel 22 personen teruggekeerd naar hun land met in hun kielzog 107 dozen gevuld met voornamelijk aan WereldWijd gedoneerde, en opgeknapte materialen. Op verzoek van zes terugkeerders hebben we een nieuwe generator gekocht van het re-integratiebudget. Het transport doen wij in groepages voor iedere keer ongeveer vijf terugkeerders, dat zijn per keer samen ongeveer 25 dozen van maximaal 30 kilo. De kosten per doos bedragen gemiddeld €100. Voor deze prijs worden ze in Eckelrade opgehaald, verscheept naar Manilla en afgeleverd op het door de

terugkeerder opgegeven adres in de Filipijnen. Ook de douaneformaliteiten zijn dan betaald. Na het oppikken van de zending bij WereldWijd duurt het 8-10 weken voordat de mensen de dozen in ontvangst kunnen nemen.

Een heel belangrijk aspect in het Filipijnse succes is het hebben van contacten in het netwerk van de Filipino's in Nederland. Zoals Mary Ann, een jonge Filipijnse die in Amsterdam woont en werkt en ons project een warm hart toedraagt. In veel gevallen reist zij met een geïnteresseerde kandidaat mee naar Maastricht voor een intakegesprek en vertelt alle ins en outs van het project. Zij stelt de terugkeerder gerust over ons project ('it is all true what they promise') en bereidt ze voor op het gesprek. En dit allemaal pro deo. Alleen het treinticket krijgt ze vergoed van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Ook in Amsterdam vertelt ze landgenoten over WereldTools. Daar kan geen flyer tegenop.

Ook Rowena wil ik hier noemen, een Filipijnse die al ruim dertig jaar in Nederland woont en getrouwd is met een Nederlander. Ze heeft haar eigen transportbedrijf opgericht, genaamd Phil-4-You, zodat ze wat voor haar landgenoten in de Filipijnen kan betekenen. Ook Rowena is al jaren enthousiast over het project: 'Mensen worden echt door jullie geholpen en daar wil ik mijn steentje aan bijdragen'. Ze is meewerkend en meedenkend bij de organisatie van het transport, maakt voor ons een goede prijs en komt haar afspraken punctueel na. In de afgelopen jaren is het niet één keer gebeurd dat een terugkeerder zijn spullen niet gekregen heeft, ook al woonde hij in een uithoek van dit enorme land.

Dit soort netwerken is van groot belang bij het project.

Het verhaal van Jeffrey

Ik spreek Jeffrey op een mooie dag eind september 2025. Zijn verhaal is typerend voor de vele Filipino's die over de hele wereld uitgezworven zijn.

Hij werkt al een jaar of vier in Nederland in de bouw. Overal waar zijn handen gebruikt kunnen worden, verdient hij zijn geld. Bijna altijd gebeurt dit zwart. Hij is ooit op een visum in Nederland aangekomen, maar is dus nu illegaal. Net zoals alle Filipino's is hij een betrouwbare harde werker en voor de werkgever goedkoop. 'Only my family is important for me, I do this for them. To give my children chances in life'. Hij vertelt liever niet onder welke omstandigheden hij heeft moeten werken hier. Dat is voor hem minder belangrijk. Jeffrey is hier op gesprek na een aanmelding van het IOM. Hij miste zijn kinderen zo erg dat hij heeft besloten voor een periode terug te keren. Zijn kinderen waren 3 en 2 jaar toen hij vertrok, hij heeft ze niet meer gezien sindsdien. Hij laat fotootjes zien van twee jonge jongetjes. Hij wil na terugkeer werk zoeken in de bouw en daar kan hij ons gereedschap heel goed

Jeffrey

"Filipino's zijn arbeidsmigranten die over de hele wereld uitvliegen om geld te kunnen verdienen voor hun familie"

bij gebruiken. 'You are expected to bring your own tools when you want to work in a construction company'. De gereedschappen die hij verzamelt, maken hem steeds blijer. Hij begint heel bescheiden hier en daar wat uit te zoeken, maar met enige aansporing mijner kant, 'this is your chance', levert het toch een aardige partij op. Uiteindelijk heb ik vijf grote dozen kunnen vullen.

Na dit gesprek houden we contact met elkaar via WhatsApp. Ook deel ik mijn verhaal met de IOM-medewerker die Jeffrey bij ons aangemeld

heeft. Zij zorgt ervoor dat een vlucht geboekt wordt voor Jeffrey. Nu alles met WereldTools geregeld is, wil hij zo snel mogelijk vliegen. Ik wens hem digitaal een goede reis. Vroeg in de ochtend van 8 oktober 2025 vertrekt zijn vliegtuig voor de lange vlucht naar Manilla. We sturen vracht zo veel mogelijk per vijf terugkeerders op, dus hij moet even wachten op zijn spullen. Uiteindelijk wordt op 20 november de hele vracht op transport gezet.

Enkele maanden later ontvang ik een berichtje van Jeffrey. De God bless you's zijn niet van de lucht. Jeffrey is heel blij met de spullen: 'Life is hard in the Philippines', maar hij hoopt door onze tools makkelijker aan het werk te komen. Zonder deze tools zou hij doormigreren naar Nieuw-Zeeland om werk te vinden om geld te verdienen voor de familie. Hij zou met mij in contact blijven, zo belooft hij.

Ik krijg wel eens de opmerking te horen dat Filipino's geen asielzoekers of vluchtelingen zijn en toch opgenomen worden in het project. Dit klopt inderdaad. Filipino's zijn arbeidsmigranten, die over de hele wereld uitvliegen om geld te kunnen verdienen voor hun familie. Dit wordt al decennia door de Filipijnse overheid gestimuleerd en gepropageerd. Miljoenen Filipino's, mannen en vrouwen, pompen jaarlijks veel

geld in de Filipijnse economie. Veel mannen zijn werkzaam in de mondiale zeevaart, veel vrouwen in de horeca over heel de wereld.

De Filipino's die op gesprek komen bij WereldWijd zijn vaak al jaren hier. Ze werken hier legaal of ook wel zwart. De meest voorkomende reden om terug te keren naar hun land ligt in de familiale aard zoals: 'Opa en oma kunnen niet meer op mijn kinde-

ren passen' of 'Mijn familie heeft me nodig'. De beslissing om deze mensen op te nemen in het project ligt niet bij ons maar bij de overheid. Voor iedereen die wil worden ingeschreven, heb ik eerst (schriftelijk) toestemming nodig van de Dienst Terugkeer & Vertrek (DT&V) van het Ministerie van Justitie. Als DT&V akkoord is, mogen we hen ondersteunen en gaan we aan de slag. Ed Peters

WAT DEDEN WE IN DE WINTER 2025/2026

Abdulkarem aan het ijs met kersen bij de kerstlunch voor cursisten.

Sabine met mand cadeautjes

Kerstbijeenkomst voor alle vrijwilligers in de harmonie in Eckelrade

Herstart lessen in het nieuwe jaar op 5 januari

DECEMBER **04** Voorlichting door WereldTools aan DT&V (Dienst Terugkeer en Vertrek) en Ngo's (niet-gouvernementele organisaties) in Utrecht **08** Werkbezoek van consultants van de Sociale Dienst Eijdsen-Margraten **08** Aanmeldingen van cursisten voor VakTaal **11** Werkbezoek AZC Sweikhuizen: WereldTools en VakTaal geven informatie **15** Kerstlunch voor cursisten **18** Kerstviering voor alle vrijwilligers in de Harmonie.

JANUARI **05** VakTaal-School weer open na kerst-reces **05** Bouwcommissie vergadert over verduurzaming en verbouwingsplannen **29** Werkbezoek van 'Vitaal. Leven'.

FEBRUARI **05** Eerste bijeenkomst Cittaslow-ambassadeurschap Eijdsen-Margraten in kasteel van Oys **05** Bezoek dossierhouder DT&V en financiële dossierhouder DT&V in Roermond **08** eerste lustrum van Mirjam als Directeur van Stichting WereldWijd **10** Lore volgt training van het Keniaanse RIAT (Ramogi Institute for Advanced Technology) in Utrecht **12** Bezoek wethouder Hoenderkamp en beleidsmedewerkers gemeente Maastricht **12** Deelname aan IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) fieldofficers-overleg door WereldTools **16** Bezoek keypersons Nigeriaanse gemeenschap in de Bijlmer **23** Start nieuwe stafmedewerker Arjan Poelen **24** Groot docentenoverleg VakTaal **24** Voorlichting WereldTools als onderdeel van de toekomsttraining in het AZC Sweikhuizen **24** Asbestinventarisatie-onderzoek pand WereldWijd **26** Cursisten VakTaal worden rondgeleid in het Provinciehuis **26** receptie bij start 'Refugee Team' in Maastricht.

Bezoek van wethouder Jeroen Hoenderkamp en beleidsmedewerkers van de gemeente Maastricht. De cursisten werden uitgenodigd voor een tegenbezoek

Nieuwe stafmedewerker Arjan Poelen start bij WereldWijd. Hier de oudste (Willy van Gelooven) en de 'jongste' medewerker van WereldWijd samen op de foto

Op 24 februari vond het jaarlijkse overleg plaats van de docenten VakTaal

Na een les over hoe het bestuur van Nederland georganiseerd is, zijn de cursisten op 26 februari te gast in het Gouvernement.

Onze nieuwste collega Arjan Poelen

‘Hoe krijgen jullie het voor elkaar, zoveel connectie zonder elkaars taal te spreken?’

Zijn vertrek naar Lesbos in 2020 was een zeer bewuste keuze: ‘Na de brand in september dat jaar in vluchtelingenkamp Moria wilde ik juist daar naartoe, ik wilde écht nodig zijn, iets toevoegen.’ Na anderhalf jaar werken aldaar, eerst als vrijwilliger en later als Coördinator Yoga en Sportlessen, wist hij het zeker: werken met vluchtelingen, daar zou zijn toekomst liggen.

Tekst: Karin Kleijnen

Jan en alleman

Een drietal jaren reizen na zijn studie bracht hem het inzicht dat de meeste mensen voor veel meer uitdagingen komen te staan dan wij in dit deel van de wereld. ‘Hier zijn over het algemeen de voorwaarden voor een goed leven ruimschoots aanwezig. Woningen, opleidingen, klimaat, vrede.’

De functie van juridisch teamleider bij Stichting VluchtenlingenWerk Maastricht ging vooraf aan zijn huidige functie bij WereldWijd. In Eckelrade ziet hij een actievare doelgroep. ‘Cursisten komen hier naartoe, vol motivatie om te leren en aan de slag te gaan. Wat ik hier ook zo mooi vind, is de menselijke manier van werken. NGO-medewerkers zijn soms behoorlijk fanatiek of één richting uit denkend. Hier werkt letterlijk Jan en alleman, geen extremisten maar mensen die gewoon iets goeds willen doen. Voor mij is WereldWijd een blauwdruk van hoe haalbaar een mooie wereld kan zijn. Iedereen, medewerkers en cursisten, rugzakje of niet, ieder past zich aan. Ieder wordt als persoon gezien en gewaardeerd. We hebben hier een positieve focus, kijken naar wat ons verbindt, waar we gelijk in zijn.’ Aan politieke uitspraken waagt Arjan zich liever niet, want ‘Iedereen moet zich hier welkom voelen’. Liever creëert hij een veilige

Arjan Poelen (32)

opleiding: Commercieel Management bij Zuyd Hogeschool

functie:

Projectleider VakTaal & WereldTools (sinds maart 2026)

voorheen werkzaam bij:

Manpower in Brussel, op Lesbos en bij VluchtelingenWerk Maastricht

hobby's: padel en reizen

woont: samen in Maastricht

karakertrekken, naar

eigen zeggen: sociaal, levensgenieter, nieuwsgierig, enthousiast, chaotisch

sfeer, zoekt hij voortdurend naar respect en samenwerking.

De dag van Arjan

Zijn dag begint standaard met koffie met de mannen van Tools. Arjan, lachend: ‘Even alle nieuwe en oude nieuwtjes doornemen.’ Tegen de tijd dat hij de presentielijsten voor de docenten VakTaal gereed heeft, komen de cursisten binnendruppelen, sommigen blij, anderen vermoeid of verdrietig. Arjan biedt een luisterend oor. Al snel en onvermijdelijk dienen zich allerlei dringende klusjes aan: de wifi heeft kuren, er moeten tafeltjes verplaatst of klaargezet en nieuwe cursisten geïntroduceerd, ondertussen gaat het brandalarm en doet de computer het niet, zijn er opeens spullen present of spullen weg. Zijn alle calamiteiten opgelost, dan is het back-officetijd: inlezen, subsidieaanvragen, projectplannen en andere rapporten schrijven, mensen lopen binnen met vragen, spullen moeten besteld en worden bezorgd, intakes met nieuwe vrijwilligers vinden plaats. Bijeenkomsten met netwerkpartners als NOVO, COA, gemeentes, het Knooppunt Buurthulp Eijsden-Margraten en politieke partijen moeten worden voorbereid, begeleid en verslaan. En er lopen verbouwings- en duurzaamheidsissues. ‘Er zijn van die dagen dat ik echt wel bezig

ben met zoeken naar de balans tussen eigen werkzaamheden en aandacht voor collega's, cursisten en bezoekende groepen.'

Beide takken VakTaal en WereldTools vallen onder Arjans verantwoordelijkheid, maar vragen een totaal andere benadering. Arjan: 'Terwijl we bij VakTaal werken aan de opbouw van lange-termijnrelaties, kent WereldTools veel minder en bovendien kortere contactmomenten. De focus ligt op mensen die zelfstandig willen of moeten terugkeren naar het land van herkomst. De afgelopen twee jaar heeft WereldWijd 105 terugkeerders geholpen met een materialen-box, 95% daarvan woonde in de Randstad en was doorverwezen door de Internationale Organisatie voor Migratie en slechts een paar dagen bij ons in Eckelrade aanwezig.'

Geluksmomentjes

'Elke dag hier is goed voor diverse geluksmomentjes en de nodige positieve verbazing. Als twee cursisten uit verschillende landen elkaar opzoeken en zonder dezelfde taal te spreken samen naar de pauzeplek lopen, druk in de weer om hoe dan ook elkaar te begrijpen. Als een nieuwe cursist zonder taalkennis enthousiast lessen houtbewerking gaat volgen. Heb me al vaker afgevraagd: hoe krijgen jullie het toch voor elkaar, zoveel connectie zonder elkaars taal te spreken?' Bij projecten elders stond Arjan soms ver van de werkvloer af, hier staat hij er midden op. Hij geniet ervan om het goede gevoel dat hier heerst te mogen doorgeven, de omgeving betrokken te maken en te houden. 'De wil om te communiceren is hier alom aanwezig. Als deze gedragsnorm in de hele wereld zou bestaan, zou die er een stuk anders uitzien.'

Dubbelinterview cursist Chafkat en docent Brigitte

Thuis is waar je groeit

LIFE IS CHANGE GROWTH, staat er in koeienletters op Chafkats trui. Hoe zouden we dit vertalen? Als 'Leven is groeien' of 'Groeien in verandering'? Hoe dan ook, Chafkat leeft het motto vol overgave.

Tekst: Karin Kleijnen

Hij beweegt met het leven mee, wil altijd vooruit. Als Koerd gevlucht voor de oorlog in Syrië, na lange tijd in Turkije en vele huizen en logeerplekken later uiteindelijk in juni 2024 in Nederland beland. Vrouw en vijf kinderen zijn deels nog in Turkije en deels elders. Chafkat: 'Een eigen kamer in het AZC in Maastricht is nu mijn thuis. Ik kook zelf, soms samen met een Pakistaanse vriend die op dezelfde verdieping woont. Knolselderij is mijn favoriete eten.' Drie keer in de week fietst hij naar WereldWijd. Om Nederlands te leren en te werken in de fietswerkplaats: 'Het is heel fijn om hier te komen, ik wil iedere dag zoveel mogelijk Nederlands praten.'

"Ik wil iedere dag zoveel mogelijk Nederlands praten."

Chafkat

In Maastricht heeft hij ook nog een taalmaatje en is hij trouw bezoeker van het Taalcafé in het AZC. Hoe is jouw naam nu precies, wil ik nog even verifiëren aan het einde van ons gesprek. 'Zeg maar Chafkat', zegt Chafkat, 'dat is eigenlijk mijn achternaam, Mahmoud is mijn voor- naam maar dat is zo moeilijk voor jullie.'

Ook docent Brigitte Ramaekers heeft in haar leven een heleboel huizen bewoond, in diverse plaatsen. Ze denkt dat thuis voor haar niet zo plaatsgebonden is: 'Ik kan me makkelijk thuis voelen, doet er niet toe waar.' Toch is ze nu alweer 38 jaar terug in haar geboorteplaats, zelfs in de wijk in Maastricht waar ze geboren is. 'Ja, dat geeft toch wel een gevoel van her- kenning, een soort van continuïteit aan het thuisgevoel.' Brigitte woont naar eigen zeggen in een fijne straat, waar mensen veel samen doen, spullen uitwisselen, elkaar steunen. Ze komt naar WereldWijd om mensen op weg te helpen met de taal. 'En dan krijg ik ook nog eens waardevolle feedback op mijn eigen leven en leer ik van de veerkracht waarmee onze cursisten hier een weg zoeken.'

[noot redactie: bij het ter perse gaan van deze WereldWijzer werd bekend dat Chafkat is verhuisd naar Breda waar zijn dochter woont.]

Dubbelinterview cursist Mariam en docent Jean

Taal, vertrouwen en verbondenheid

Tekst: Karin Kleijnen

Voordat ze in Nederland terechtkwam, was Mariam Makdesi (30) apotheker in Syrië. Opgegroeid in een klein gezin, moeder gestorven in 2013, vader is nog steeds in Syrië.

Mariams broer woont met zijn vrouw in een flat in Weert en zijzelf woont in het AZC in Maastricht. 'Familie is heel belang-

rijk voor me', antwoordt ze op de vraag wat thuis is voor haar.

'Omdat ik zo snel mogelijk de Nederlandse taal wilde leren, verwees het AZC mij door naar WereldWijd maar eerst was er nog geen plek en moest ik een half jaar wachten. Nu volg ik drie dagen in de week les in Eckelrade. Nu

volg ik drie dagen in de week les in Eckelrade. Het voelt hier als mijn tweede thuis. Ik krijg hier zoveel meer dan Nederlandse les, we doen ook nog veel andere activiteiten samen: naar het museum, het Gouvernement, de zomerbarbecue. Mijn docenten hier, en de stafleden Sabine en Mirjam, ze zijn als familie voor me.' Mariam wil nog verder uitzoeken hoe ze met haar Syrische apothekersdiploma haar beroep in Nederland weer kan uitoefenen, want ze

"WereldWijd voelt als mijn tweede thuis. Ik krijg hier zoveel meer dan Nederlandse les"

Jean en Mariam

hoopt en wacht op een verblijfsvergunning. In afwachting daarvan wil ze heel graag al aan de slag: 'Ik wil iets dóen. Bij een apotheek. Vrijwillig of betaald, allemaal goed.'

Jean Bouwens wás Mariams docent van groep 3, inmiddels is zij doorgestoomd naar groep 4. Toch heeft ze nog steeds één dagdeel per week les van Jean. 'In een klein groepje. Extra les voor een aantal enthousiastelingen', legt Jean uit. En wat is thuis voor Jean? Jean: 'Thuis is voor mij als alle gezinsleden, mijn vrouw en ik en onze twee kinderen, present zijn in ons huis in Eckelrade. Hoewel onze zoon met zijn gezin in Voorschoten woont, komt dat gelukkig toch wel regelmatig voor; onze dochter woont in Oost-Maarland.' WereldWijd vormt een heel belangrijk en mooi stuk van Jeans leven, zegt hij: 'Heel waardevol, ik geef niet voor niets drie dagen les in de week. Ik krijg er zoveel voldoening voor terug, zo fijn, ik kan niet meer zonder.'

Van links naar rechts: Sabine, Roland, Brigitte, Freek en Clara. Op de voorgrond hond Doortje.

Zwaan-kleef-aan

Hoe word je vrijwilliger?

Kennen jullie dat sprookje van de gebroeders Grimm met de prachtige titel Zwaan-kleef-aan? Over hoe iedereen die een veer van de gouden gans van Domoor probeert te pakken aan die gans blijft plakken? Waardoor er een steeds langere stoet van dorpsbewoners ontstaat die aan elkaar vastzitten. Zwaan-kleef-aan is ook een uitdrukking die aangeeft dat iets of iemand steeds meer aanhang krijgt, of dat mensen zich aansluiten bij een groep of beweging.

Tekst: Karin Kleijnen

Iets soortgelijks zien we gebeuren bij WereldWijd. De meeste vrijwilligers komen via-via. Hebben verhalen gehoord van de buurman, een mede-sporter of dorpsgenoot. Zo zijn er inmiddels zoveel Eckelradenaren en inwoners van buurdorpen betrokken dat de nadrukkelijke wens was geuit om tijdens de verbouwing alsjeblieft niet uit Eckelrade te verkassen maar op zoek te gaan naar een ander tijdelijk onderkomen alhier. En zo geschiedde. Harmoniezaal Diligentia aan de Dorpsstraat biedt uitkomst.

Bij WereldWijd zien we ook een extreem gevaltje van familiale Zwaan-kleef-aan met stafid Sabine Huitema als oorspronkelijke inspirator.

Toen Sabine in Eckelrade begon, was haar tante Brigitte net met pensioen gegaan. Brigitte wilde eigenlijk niet gaan lesgeven want dat had ze immers jaren gedaan, maar tegen de enthousiaste verhalen van Sabine had ze geen verweer. Dus staat Brigitte nu weer voor de klas. En is daar overigens heel blij mee. Sabine's moeder Clara is ook van de partij: 'Sabine's gedrevenheid en betrokkenheid maakten het ook voor mij makkelijk om voor WereldWijd te kiezen toen ik zocht naar betekenisvol vrijwilligerswerk. Zo is het niet meer de moeder die het kind motiveert maar het kind dat de moeder motiveert. Ik geef nu met veel plezier Nederlandse les aan fantastische cursisten. Ik ben assistente van mijn zus Brigitte, wij bereiden samen de lessen voor en verdelen de taken in

Sabine: 'Alsof ze klok kan kijken.'

de klas. Mijn schoonbroer Roland zorgt voor lekkere koffie in de pauzes. En mijn broer Freek die hobbyfotograaf is en inmiddels huisfotograaf van WereldWijd, zie ik hier af en toe in de weer met zijn camera.' Freek laat nog weten dat de sfeer in de groep van WereldWijd hem erg aanspreekt: 'Positief, leuk, ongedwongen.'

Sabine: 'Alsof ze klok kan kijken, staat Doortje iedere woensdag om half 8 al klaar bij de voordeur, ze weet dat ze mee mag naar WereldWijd. Inmiddels is iedereen gewend aan haar als kantoorhond. Haar aanwezigheid zorgt bij sommige cursisten voor wat angstige momenten maar bij velen ook voor rust en een lach op het gezicht!'

Overigens: ook aspirant vrijwilligers die nog niemand van de WereldWijd-clan kennen, zijn uiterst welkom!

Victor en Ehichoya

Het verhaal van twee jongens uit Nigeria

Tekst: Lore Dijkman, Projectleider WereldTools

Victor en Ehichoya (beiden 19) leken net uit het ei gekropen toen ik ze ophaalde bij station Maastricht. Ze waren duidelijk niet gewend aan de gang van zaken in Nederland. Zo liet Victor me een bekeuring zien die hij in de trein gekregen had. Aangezien ze beiden geld voor de trein hadden gekregen van Stichting ROS (Rotterdams Ongedocumenteerden Steunpunt) dacht ik gelijk dat ze maar één kaartje hadden gekocht en de rest van het geld in eigen zak hadden gestoken; dat zou ik waarschijnlijk zelf ook doen als ik vastzat in een vreemd land zonder geld. Ze vertelden me dat ze pas één week in Nederland waren en daarvoor een paar weken in Spanje hadden gezeten. Nadat we in Eckelrade hadden geluncht, ontspannen ze wat en vertelden mij hun verhaal.

“Waarom doen jullie dit voor ons? Dat zou nooit iemand voor ons doen in Nigeria.”

Victor en Ehichoya

In Nigeria waren de jongens getalenteerde voetballers. Op een dag werden ze gescout: de droom van elke voetballende jongen, en al helemaal op het platteland van Nigeria. Ze kregen een manager en een sponsor. De sponsor hebben ze nooit gezien. Met hem was er alleen contact via Whatsapp. De manager schotelde hen een contract voor waarin stond dat hij 70% van alle verdiensten zou krijgen. Ze stemden toe; wat voor alternatief was er? Ze reisden naar Abuja, de hoofdstad en verbleven daar twee maanden in een trainingskamp. Daarna werd hen verteld dat ze

waren uitgenodigd om in Denemarken deel te nemen aan een toernooi voor voetballers onder de 19 jaar. De heenreis en het verblijf werden betaald en de visa geregeld. Ook werd er gezinspeeld op een contract bij een Europese club. De jongens droomden over een toekomst in Europa en ondanks dat Ehichoya net was toegelaten aan een prestigieuze Universiteit om Theater en Kunst te studeren, vertrok hij samen met Victor naar Denemarken.

Daar genoten ze van het toernooi en hun team bereikte zelfs de kwartfinales! Nadat ze uitgeschakeld waren, liet de manager weten dat er geen geld meer was. Ze werden aan hun lot overgelaten. Het team zwierf rond op straat en begreep niet hoe het verder moest. De manager zei: 'Ik doe zaken in Europa, ik weet hoe het hier werkt en jullie weten niets, dus doe wat ik zeg'. En dat deden ze. Vervolgens liet de manager aan Ehichoya en Victor weten dat een Spaanse club hen een contract aanbood. Ze moesten naar Malaga vliegen en zouden daar opgehaald worden. Dus gingen ze naar Spanje, werden inderdaad opgehaald en naar een appartementje gebracht. Echter, het contract kwam er niet. Het geld raakte op en ze werden het appartement uitgezet. Gelukkig had de eigenaar van het appartement mededogen en liet hen af en toe binnen slapen.

De dag vóór hun visum verliep, belden ze hun manager. Die zei hen naar Nederland te gaan, waar een club hen een contract zou geven. Ze kregen een ticket voor de Flixbus en na twee dagen kwamen ze aan op Schiphol. 'Daar was niemand om ons op te halen. De manager zei dat we nu "on our own" waren en asiel moesten aanvragen.

Maar dat wilden we niet. We wilden naar huis!' Na een dag of vier buiten slapen op het vliegveld vroeg een bewaker wat er aan de hand was. Victor legde het uit. 'De bewaker was aardig en liet ons binnen slapen en zei dat we naar de ambassade moesten gaan. Via de ambassade en het IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) werden we naar jou verwezen. We zijn blij dat we nu hier zijn.'

Een jongensdroom voor menigeen, voetballer worden.

Deze jongens waren zo dichtbij en de teleurstelling is nog zo vers dat het van hun gezichten afdruipt.

Ehichoya: 'Achteraf denk ik dat we te snel hebben toegezegd, maar hoe zeg je nee tegen een toekomst in Europa? We hadden zulke andere verwachtingen. We dachten dat er een nieuwe wereld voor ons open zou gaan. We hebben de consequenties verkeerd ingeschat.' Victor en Ehichoya willen hun familie niet over hun benarde positie vertellen. 'Als ze dit weten, komen ze dat niet te boven, vrezen we. We hopen gewoon snel thuis te komen zodat ze dit nooit hoeven te weten.'

Als ik vertel wat we binnen het terugkeerdersproject van WereldWijd voor hen kunnen doen, vallen ze stil en vragen: 'Waarom doen jullie dit voor ons? Dat zou nooit iemand voor ons doen in Nigeria.' Ze klaren helemaal op als ik ze voetbalshirts en bijpassende broeken geef die we van een club gedoneerd hebben gekregen. Als we ook nog naaimachines met furnituren voor hun twee zussen kunnen inpakken, zijn de jongens helemaal tevreden. Omdat Victor verder wil als grafisch ontwerper en Ehichoya alsnog aan de universiteit gaat studeren, krijgen ze ook tweedehands laptops mee. Ik hoop dat deze spullen hen een steuntje in de rug geven en het begin zijn van een ander, positiever verhaal.

Als ik ze naar het station breng, vindt Ehichoya alsnog het bonnetje van de aanschaf van twee dagkaarten voor de trein in zijn zak. Zo zie je maar weer, de meeste mensen deugen...

Bezoek uit ambassades van 14 landen

Tekst: Arjan Poelen

Een ruimte vol mensen uit verschillende landen en culturen. Dat is precies waar Stichting Wereldwijd voor staat. Toch was deze dag net even anders dan anders, en dat kwam niet alleen door de lunch.

Deze keer zaten we niet samen met inwoners van Zuid-Limburg, maar ontvingen we 18 ambassade medewerkers uit 14 verschillende landen. Zij kwamen vanuit Den Haag en Brussel op bezoek en werden begeleid door onze contactpersonen van de Dienst Terugkeer en Vertrek, onderdeel van het ministerie van Justitie en Veiligheid.

Internationaal gezelschap in Eckelrade

Wij mochten de groep laten kennismaken met ons WereldTools-project en vertellen over de ondersteuning die wij bieden bij zelfstandige terugkeer. De bezoekers waren onder de indruk van de hoeveelheid gedoneerde materialen in ons magazijn. Maar vooral het werk van onze vrijwilligers maakte indruk: vrijwilligers die zich hier al jarenlang met veel enthousiasme inzetten voor de organisatie.

Dat riep bij de bezoekers de nodige vragen op:

- *“Waar vinden jullie al deze vrijwilligers?”*
- *“Krijgen ze echt niets betaald?”*
- *“Hoe zorgen jullie ervoor dat ze steeds weer terugkomen?”*

De inzet van onze vrijwilligers bleek voor de bezoekers minstens zo verrassend en interessant als de ondersteuning van meer dan 750 terugkeerders in ruim 65 verschillende landen.

We willen onze bezoekers bedanken voor hun interesse en komst. En natuurlijk als laatste een grote dank aan al onze vrijwilligers.

WAT DEDEN WE IN HET VOORJAAR 2026

Op 5 maart brachten elf leden van PRO Eijsden-Margraten een bezoek aan WereldWijd.

Op 18 maart was EVA (Eckelraadse Vrouwen Activiteiten) te gast bij WereldWijd (zie artikel elders in dit blad).

31 maart: Netwerkbijeenkomst Knooppunt Buurthulp. Veertig mensen uit het maatschappelijke middenveld weten elkaar te inspireren.

De editie van de Groene Amsterdammer met daarin een interview met WereldWijd over Terugkeer en Ondersteuning.

MAART **05** Presentatie van de verbouwingsplannen architect en bestuur **05** Werkbezoek van elf leden van PRO fractie Eijsden-Margraten **16** Gesprek met coördinator Bevolkingszorg Veiligheidsregio over samenwerking Veiligheidsregio noodopvang Vaals/ Lemiers **18** EVA (Eckelraadse Vrouwen Activiteiten) bijeenkomst i.h.k.v. Internationale Vrouwendag en Vrouwen op de Vlucht (zie artikel elders in dit blad) **18** Start Zonnestroomcursus van WereldTools **19** Medewerkers IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) uit de Randstad op werkbezoek **24** Lore heeft overleg met Regievoerders Dienst Terugkeer & Vertrek in Utrecht **24** Start opruim- en sorteeractie van het Tools-magazijn **31** Netwerkbijeenkomst Knooppunt Buurthulp.

APRIL **02** Uitreiking Zonnestroomcertificaat WereldTools **02** Werkbezoek Joep Versteegen van RWM (Reinigingsdienst Westelijke Mijnstreek) over mogelijke samenwerking WereldTools **13** Teamoverleg Ngo's Nederland over thema terugkeer **16** Voortgangsgesprek nieuwe dossierhouder DT&V **22** Bijeenkomst in De Rink in Caberg: Kennismaking met de verschillende Fondsen **23** Werkbezoek DT&V (Dienst Terugkeer & Vertrek) en Migration officials **28** Co-creatie sessie COA-AMV (Alleenstaande Minderjarige Vreemdelingen), Stichting Nidos (jeugdbescherming voor vluchtelingen) en studenten Social Work van Zuyd Hogeschool

In april verscheen de editie van de Groene Amsterdammer met daarin een interview met WereldWijd over Terugkeer en Ondersteuning

MEI **06** start zwemlessen **07 en 11** Gastcollege Nederlands Recht door rechtenstudentes bij VakTaal **12** Netwerkbijeenkomst van de gemeenten Maastricht en Heuvelland over inburgering van statushouders **21** rondleiding van VakTaalcursisten in het oude stadhuis van Maastricht door wethouder Jeroen Hoenderkamp **28** Werkbezoek Stichting Mooi over mogelijke samenwerking

23 april Werkbezoek van DT&V (Dienst Terugkeer en Vertrek) en Migration Officials DIA (Directie Internationale Aangelegenheden) waar ze uitgebreid geïnformeerd werden over ons succesvolle terugkeerondersteuningproject WereldTools.

Onder begeleiding van vrijwilligers Jean, Annemarie en Brigitte en gesponsord door de Boekenkelder - boeken voor mensen, ging de zwemcursus ook dit jaar weer van start.

Tegenbezoek van cursisten aan het oude stadhuis van Maastricht op uitnodiging van wethouder Jeroen Hoenderkamp.

In de spotlight:

Johan Frambach: van puzzel tot bananendoos

Tekst: Martin Jansen

Het project WereldTools krijgt in zijn geheel onderdak in het bijgebouw van WereldWijd. Een grote operatie met heel veel aspecten. Johan Frambach (73) zit er middenin en kan er veel over vertellen.

Na een loopbaan als chemicus bij Shell en Océ en later als ICT-er bij het ABP in Heerlen ging Johan Frambach uit Sint Geertruid in 2013 met pensioen. Een ontmoeting met Peter Gillissen bracht hem een paar jaar later als vrijwilliger naar WereldWijd. "In het begin zat ik samen met ex-politieman Joep Verstraeten zaliger, bij de intake van gereedschappen. Het werk dat Willy van Gelooven nu zo voortreffelijk doet. Het was selectie aan de poort: wat nemen we wel en wat moeten we weigeren. En tegelijk proberen met iedereen vrienden te blijven. Ik vond het razend moeilijk. Wat pak je aan? Ligt het daarna misschien jaren in het magazijn te verstoffen, te verroesten en plaats in te nemen? De instroom is enorm divers en we moeten voorkomen, dat we de afvalbak worden."

Door de plannen voor verduurzaming van het WereldWijd-gebouw wordt ook Tools genooddaakt opnieuw te kijken naar de voorraadrekken. Er is straks in het bijgebouw minder plaats. Dat dwingt tot opruimen. Maar wie beslist wat weg kan en wat mag blijven? Johan ziet kampjes ontstaan bij de vrijwilligers en stafleden: de bewaarders en de opruimers. "Het is

"Het voelt hier als een warm bad. Je wordt gezien, je kunt er verantwoordelijkheid dragen, je bent gelijkwaardig."

Johan Frambach

belangrijk het evenwicht tussen hen te bewaren. Er is al flink opgeschoond. Dingen, die al tien jaar in het magazijn lagen, zijn weg. Dan hoeven we ook minder te verhuizen. En als volgende week daar iemand voor komt? Jammer, maar dan is het weg," zegt Johan resoluut.

In de afgelopen zes jaar is Johan bij WereldTools de man die op maandag de kisten en dozen inpakt. "Ik hou van puzzelen, passen en meten. Dat is een uitdaging, die ik leuk vind. Hoe past, bijvoorbeeld, die bosmaaier in een

bananendoos? Niet dus. En zo zijn er meer spullen waarbij je je kan afvragen in welke kist die ooit terecht zullen komen." In de afgelopen jaren heeft Johan een geleidelijke verandering gezien bij de vragen van terugkeerders. "Was het eerst een lasser, metselaar, loodgieter, veeboer of visser, langzaam vullen we nu kisten en dozen met materiaal voor een heel ander soort bedrijven, zoals een kapperszaak, een koffiebar, een tattooshop, een internetcafé. Dat heeft ook gevolgen voor het materiaal dat we in voorraad houden. "En rotzooi hoeven ze sowieso niet."

Ook de herkomst van terugkeerders is anders geworden. Het zijn niet uitsluitend mensen, die hier kwamen voor asiel, maar ook mensen, die geen verblijfsvergunning hebben en graag naar huis willen. Bijvoorbeeld Filipino's, die jarenlang op zee gevaren hebben om de kost te verdienen, terwijl hun ouders thuis voor hun kinderen zorgden. Als de ouders te oud zijn of ziek worden, willen ze terug naar huis. Ze zoeken naar een manier om thuis geld te verdienen. Ook uit landen als Indonesië, Zuid-Afrika en Suriname kloppen terugkeerders aan bij WereldWijd. Het ministerie van Justitie heeft het laatste woord bij het besluit of iemand door het Toolsproject geholpen mag worden.

Johan ziet dat het ook gevolgen heeft voor de verzending van het materiaal. Een land als de Filipijnen wil geen

Een welkome donatie van A Gen Ing

Tekst: Ed Peters

zware kisten van een kubieke meter. Zij willen alles in gesealde speciale transportdozen en de volle bananendozen gaan naar Ghana. "Dat is nog meer passen en meten", weet Johan uit ervaring. Johan houdt ook van puzzelen met vragen rond de verduurzaming en interne verhuizingen. "Hoe houden we de zaak draaiende tijdens de verbouwing? Hoe kunnen we alle onderdelen van Tools een plek geven in het bijgebouw? Plus kantoorruimte voor de staf tijdens de verduurzaming? Wat moet je dan eerst doen? Wat komt pas later aan de beurt? Dat soort vragen daar stoei ik graag mee. En ik neem graag initiatieven. Maar tegelijk besef ik, dat ik gewoon een van de twaalf vrijwilligers ben hier bij Tools."

De manier waarop er bij WereldWijd met vrijwilligers wordt omgegaan, stemt tot grote tevredenheid bij Johan: "Het voelt hier als een warm bad. Je wordt gezien, je kunt er verantwoordelijkheid dragen, je bent gelijkwaardig." Zijn enthousiasme en betrokkenheid heeft vijf andere mensen doen besluiten om ook vrijwilliger te worden bij WereldWijd. Een van hen is zijn neef Frans Frambach, docent houtbewerking. Zijn eigen vrouw doet intussen de inkopen voor de kantine. "Ze hebben allemaal hun eigen reden, bovendien is het zinnig werk, je ontmoet er andere gepensioneerden, die nog actief willen bijdragen. En dat allemaal dicht bij huis. Dicht bij Sint Geertruid."

Stichting WereldWijd is voor haar terugkeerproject WereldTools altijd druk op zoek naar allerlei soorten gereedschappen, materialen en machines om mensen die in eigen land weer opnieuw moeten beginnen, te helpen een bestaan op te bouwen. Na hun terugkeer stuurt WereldWijd voor deze mensen een grote kist op met tweedehands, gedoneerde en gereviseerde spullen. Denk hierbij aan materiaal voor een klusbedrijf, een naaiatelier, een timmerwerkplaats, een bakkerij enzovoort. Ook de horeca is een plan dat niet zelden voorbijkomt. Op regelmatige basis komt de vraag of we spullen voor een eetcaf  tje of een cateringbedrijfje hebben. Het magazijn van WereldTools zit goed vol met materialen voor de techniek, maar de horeca is minder vertegenwoordigd. Zo moesten dit voorjaar Stacey uit Kenia en Claudine uit de Filipijnen teleurgesteld worden omdat er geen horecaspullen meer voorradig waren.

De vraag van restaurant A Gen Ing of wij nog keukenmaterialen nodig hadden, viel dus in goede aarde. Topkok Hans van Wolde neemt dit restaurant samen met Viva Vroemen over onder de naam Silt. Na een garage-sale mocht WereldWijd langskomen om een kijkje te nemen om te zien of we gebruik konden maken van de overgebleven spullen.

Samen met Wladziu, een vrijwilliger van WereldWijd, gingen we dus op een zaterdagochtend naar Reijmerstok. Wij werden allervriendelijkst ontvangen door Viva Vroemen die ons door het restaurant rondleidde. Ook Hans van Wolde zelf kwam ons even goedendag zeggen. Na een beetje schroom van ons afgezet te hebben, zijn we uiteindelijk met een flinke voorraad aan mooie glazen, serveerschalen en ander klein keukenmateriaal huiswaarts gegaan. We stelden Stacey en Claudine op de hoogte en beiden waren erg blij met de opbrengst. Binnenkort zal er in Nairobi eten gereserveerd worden op schalen en in Manilla gedronken worden uit glazen van A Gen Ing uit Reijmerstok.

Ook namens deze beide dames, dank je wel Hans!

Kijk eens mee in het AZC

Waar wachten, wonen en perspectief samenkomen

Het COA in Maastricht huisvest 650 bewoners in het AZC-hoofdgebouw aan de François de Veyestraat. Daarbij verblijven 94 personen in de dependance Mariënwaard en 71 in de noodopvang in een vleugel van het Novotel aan de Sibemaweg. Hotel 2000 in Valkenburg biedt bovendien plek aan 100 nareizigers. Programmabegeleider Miranda de Vree geeft ons een kijkje achter de voordeur van het AZC-hoofdgebouw.

Tekst: Karin Kleijnen

Watergekleetter. Kindergekrijs. Rennen-de blote voetjes. Ouders met springende en joelende kinderen aan de hand. Op deze snikhete junidag is het een drukte van jewelste op het voorpleintje van het hoofdgebouw van het COA in Maastricht. Het provisorisch ingerichte badje brengt verkoeling en tegelijkertijd ook opwinding. Eenmaal binnen moet ik mij identificeren en wordt Miranda snel opgepiept. We vertrekken naar een rustig plekje op de bovenste verdieping van het voormalige PLEM-gebouw. 'Hier komen geen bewoners, alleen personeel.'

Regelen maar

Na haar studie Bedrijfseconomie werkt ze 24 jaar lang als financieel beleidsadviseur bij het CBS. Maar Miranda's bloed kruipt waar het niet gaan kan:

vrijwilligerswerk bij de Noodopvang in Landgraaf en bij Vluchtelingenwerk Heerlen geeft haar drie jaar geleden de uiteindelijke motivatie om bij het COA te solliciteren. 'Veel mensen verklaarden me voor gek. Maar deze doelgroep geeft zoveel voldoening. Sterke mensen die alles hebben achtergelaten om hier opnieuw te beginnen.' Miranda's dagen vullen zich met regelen, mailen, problem shooting. Een luisterend oor bieden en mensen activeren. 'Ja, je hebt het moeilijk, wat kun je zelf doen om het beter te maken?', is een vraag die ze regelmatig stelt. Ze helpt bij vergoedingen, bankpas of Digid aanvragen. Sust bij onvrede bij het avondeten. 'Mensen voelen zich gezien, zijn blij en dankbaar, dat geeft mij veel werkplezier. Ik heb zelf geen kinderen, toch zijn er bewoners die bij mij moederlijke gevoelens oproepen', lacht ze.

"WereldWijd helpt onze bewoners om actiever te zijn en meer te participeren in de maatschappij."

Miranda de Vree

Programmabegeleider

Miranda legt uit dat het COA grofweg drie personeelsfuncties kent. Zo houden casemanagers zich bezig met waar de bewoner staat in de juridische procedure. Woonbegeleiders focussen zich op de dagelijkse gang van zaken op het AZC. En programmabegeleiders, zoals zijzelf, geven trainingen over bijvoorbeeld wonen op een COA-locatie, over brand- en zwemveiligheid, trainingen ter voorbereiding op betaald werk, de inburgering of de uitstroom naar een gemeente. Daarnaast zijn programmabegeleiders verantwoordelijk voor de administratieve afhandeling van bewoners die werken; zij moeten namelijk hun eigen kosten van de opvang aan COA betalen. Miranda: 'Ook voeren we over al deze onderwerpen één-op-één gesprekken en hebben we ieder nog

een unieke portefeuille, zo ben ik de contactpersoon voor LHBTQ-bewoners.'

Meest nijpende probleem waar asielzoekers hier tegenaan hikken? Daar hoeft Miranda niet lang over na te denken: 'Het lange wachten - ik heb al zo vaak gehoord: Laat me maar weten als ik niet kan blijven, dat is fijner dan het lange wachten. Komt de IND tot een negatieve beslissing en moet de aanvrager terug, dan zijn er twee opties: óf de aanvrager gaat in beroep en moet daar wéér lang op wachten, óf de aanvrager accepteert de beslissing. In dat laatste geval kan de Dienst Terugkeer & Vertrek (DT&V) ondersteunen bij de terugkeer. Miranda signaleert regelmatig wanhoop en puur verdriet bij bewoners en ervaart het als frustrerend 'dat je dan niks kunt betekenen'. Maar ze ziet het toch

Ali uit Jemen

Ali (30) is een van de bewoners van het Novotel. Ali komt uit Jemen, vrouw en kinderen zijn nog daar. Net als anderen heel bezorgd om zijn familie, volgens Miranda: 'Hij móest dit doen, voor hen. Het was knop om en go.'

Ali doet overal aan mee, het zit in zijn aard, hij wil meer, meer, meer – meer taal- en andere lessen op diverse plekken, ook bij WereldWijd, is betrokken bij vrijwilligersorganisatie Refugee Project Maastricht en het Jeminitische Cultuurcafé.

Na zes maanden in de procedure, krijgt Ali een BSN, dan mag je betaald werk doen. Verkeersregelaar wil hij worden. Hij solliciteert bij een verkeersregelaarsbureau, rondt een interne training succesvol af, de TewerkstellingsVergunning is door de werkgever aangevraagd en Ali's nieuwe job is een feit.

ook positief in: 'Ik weet zeker dat ze hun weg uiteindelijk zullen vinden, hier of ergens anders, dat is mooi om te zien.'

Novotel

Miranda verdeelt haar tijd over de bewoners van het hoofdgebouw en die van het Novotel. In het hoofdgebouw wonen mannen, vrouwen, kinderen, gezinnen, terwijl in het Novotel alleenreizende, Arabisch-sprekende mannen huizen. Klinkt best luxe, zo'n leven in een hotelkamer, toch? Het AZC en het Novotel zijn twee totaal verschillende werelden, zegt Miranda. 'Het is natuurlijk wel fijn, maximaal twee bedden per kamer, het hotel verzorgt het eten, de was en het poetsen. Maar dat is ook meteen een negatief punt. Ze kunnen niet eens zelf koken, zijn gebonden aan vaste eetijden, zijn noodgedwongen veel alleen op hun kamer. De bewoners van het Novotel zijn vaker eenzaam, belanden sneller in een isolement, hebben minder interactie met anderen. De noodopvang daar is eind 2022 opengedaan, sommige van de huidige bewoners zitten er al ruim 2,5 jaar.'

Rondleiding

Ter afsluiting leidt Miranda me nog even rond in het gebouw. Vijf verdiepingen met kamers voor de bewoners, en buiten vijf losse appartementengebouwen. In iedere unit en appartement wonen ongeveer acht personen met gezamenlijk sanitair en keuken. Op de vierde verdieping van het hoofdgebouw een grote recreatieruimte om te sporten, spellen te spelen, te sjoelen en te biljarten. Op de begane grond gezamenlijke computer- en lesruimtes, een studieruimte, doktersunit, meedoenbalie, personeelskamers, receptie. En de meldbalie waar alle bewoners zich wekelijks verplicht op een vast tijdstip moeten melden. Alles gestructureerd, netjes, ruim.

Het is echt een van de allermooiste AZC's, meent ook Miranda, 'en ook nog op loopafstand van de stad en niet zo weggemoffeld in de bosjes.' Miranda wil nog iets kwijt over de meedoenbalie: 'Onze meedoenbalie verwijst veel door naar WereldWijd. Ook bijvoorbeeld naar jullie fietswerkplaats waar onze bewoners met hun COA-pasje voor € 20 een fiets kunnen krijgen. Soms kan en wil iemand bij jullie vrijwilligerswerk doen. Maar het meeste verwijzen we door naar de taal- en vaklessen. WereldWijd helpt zo onze bewoners om actiever te zijn en meer te participeren in de maatschappij. Heel fijn en belangrijk.'

AZC-hoofdgebouw,
François de Veyestraat

Het verhaal van terugkeerder Peter Ufoma

‘This is truly my future’

Tekst: Lore Dijkman, projectleider WereldTools

Peter Ufoma (42) komt uit Nigeria. Na twaalf jaar Italië en nog eens drie in Nederland keert hij terug naar Benin City. Ter voorbereiding volgt hij de driewekelijkse cursus Zonnestroom bij WereldWijd. Omdat hij zelf in Rijswijk verblijft, logeert hij deze weken bij een gastgezin in Eckelrade.

**“If I have my tools,
I can make a living”**

Peter Ufoma

In plaats van met zijn drieën, start Peter alleen aan de cursus Zonnestroom. De anderen hebben last minuste afgezegd, omdat het niet lukte om hun verblijfplaats te houden als ze drie weken hier de cursus zouden volgen en dus niet zouden werken. Raymond, de docent, kan het programma nu helemaal op hem toespitsen. Na de eerste lessen zijn de gesprekken al heel persoonlijk van aard. Niet alleen praten we veel over de plannen van

Peter in Benin, maar ook over de grote vragen des levens, zoals waar je gelukkig van wordt en wat je wilt nalaten. Dit naar aanleiding van levenskeuzes van het koppel waar Peter verblijft. Hij verwondert zich over hun keuze om liever geld te doneren aan goede doelen, dan het zichzelf meer comfortabel te maken in huis: ‘Waarom nemen ze geen nieuwe badkamer, als ze genoeg geld hebben?’, ‘Ze vinden het belangrijker om anderen op weg te helpen’, leg ik uit.

Kist

Elk vrij uurtje duikt Peter het magazijn in om samen met Raymond gereedschappen uit te zoeken. Zijn ogen stralen: ‘This truly is my future, I can actually see my future again’. Hij besluit om veel te investeren in nieuwe gereedschappen, bovenop de grote hoeveelheid die hier al ter beschikking is. Als ik hem wijs op het risico van nu te veel geld uitgeven, is hij heel stellig: ‘If I don’t buy them now, I might not ever. If I have my tools, I can make a living’.

De tweede week ploetert Peter zich door de wiskunde-opdrachten heen en zodra hij pauze heeft duikt hij weer het magazijn in om meer gereedschappen uit te zoeken. De kist raakt al aardig vol. Zijn eerste eigen aanschaffen –onder andere een uitleescomputer voor auto’s– komen binnen en worden bestudeerd en gekoesterd. De kist wordt tig keer in- en uitgepakt om alles te laten passen.

Veiligheid

Ondertussen maakt Peter zich grote zorgen over de veiligheidssituatie in Nigeria. Hij hoort veel heftige verhalen op sociale media en twijfelt of hij wel terug kan. Ik contacteer twee personen die eerder zijn teruggekeerd in de buurt van Benin. Peter vraagt hen niet alleen naar de huidige situatie in dat deel van het land, maar ook over hoe ze het terugkeerproject hebben ervaren. Beiden zijn positief over de assistentie van WereldWijd. Heel gedetailleerd vraagt Peter over de kist, hoe het transport te regelen valt en hoe het contact met de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) is geweest.

Bij het tweede gesprek valt me op dat de bellers een bijzondere rolverdeling afspreken. De meneer aan de andere kant van de lijn zegt dat ze voor het gesprek kunnen doen alsof hij Peters oudere broer is. Peter aanvaardt deze rol en luistert aandachtig. De man zegt dat er veel mogelijkheden zijn in Nigeria, maar dat hij geen enkele dag moet verspillen. Als hij hard aan de slag gaat, niet gaat wachten tot iemand hem helpt, maar zelf actief aan de bak gaat, dat er dan niets in de weg ligt om een goede toekomst op te bouwen.

Mooi hoe ze voor het gesprek hun rollen duidelijk vastlegden. Dit om niemand voor het hoofd te stoten bij het zowel geven van advies, als het aanhoren ervan.

Na de gesprekken lijkt Peter wat gerustgesteld en geïnspireerd. Het lijkt mee te vallen met de roofovervallen en ontvoeringen in Benin. Maar voorzichtigheid blijft geboden. De dinsdag erop kan hij bellen met een contactpersoon van IOM in Lagos. Goed als dat contact ook alvast gelegd is.

Certificaat verdiend

De laatste week staat in het teken van leerzame praktijklessen. Raymond en Peter brengen veel tijd door in de houtwerkplaats, waar een stellage is opgebouwd door vrijwilliger Frans en verschillende sets op te stellen zijn. Ze oefenen off-grid systemen aan te sluiten en ook een vaste opstelling op een meterkast. Peter merkt dat de praktijk toch echt weer iets anders is dan de theorie en het kijken van filmpjes. Trots toont hij dat de boormachine op zonnestroom daadwerkelijk werkt. Bij de certificaatuitreiking is het hele team van vrijwilligers dat

betrokken is geweest bij zijn traject aanwezig en ik heb ook zijn gastgezin –‘They are truly lovely people and he is a very good cook’– uitgenodigd. Peter straalt, ik moet mijn speech opnieuw beginnen omdat hij alles op film wil hebben. Hij laat zijn stellages zien aan iedereen die het horen wil en ook geeft hij een rondleiding door zijn bomvolle kist. Die sealen we samen voor transport en zo sluiten we de voorbereiding voor zijn terugkeer af. Peter vertelt dat hij nog niet in Maas-tricht is geweest gedurende zijn verblijf hier en aangezien hij de dag erop jarig is, nemen Raymond en ik hem mee de stad in voor een rondleiding en naar het Rooftop Café voor een glaasje fris en een mooi uitzicht.

Financiële steun

Peter komt nu niet meer naar Limburg. Hij mist het om hier te zijn. In het AZC in Rijswijk heeft hij niets te doen. Hij wacht, maar waarop is niet helemaal duidelijk. Ina van IOM, vertelt dat ze de indruk heeft dat hij zoveel mogelijk geld wil verdienen voor hij terugkeert, maar hij heeft helemaal geen mogelijkheden daartoe. Het is moeilijk om na vijftien jaar terug te keren naar je land van herkomst. Zonder netwerk, zonder vrienden. Ik besluit wat extra geld aan te vragen bij de Dienst Terugkeer & Vertrek, iets wat ik zelden doe. Maar in dit geval denk ik dat het Peter echt over de drempel heen kan helpen. Intussen heeft Ina een ticket voor hem geboekt. Ik bel een laatste keer met Peter voor zijn vluchtdatum en hij lijkt oké te zijn met het vertrek, zelfs zonder de extra financiële steun die nog steeds niet is toegezegd. Pas de dag ná Peters vertrek krijgen we bericht dat de aanvraag is goedgekeurd. Ik

Peter krijgt zijn certificaat. Raymond, Peter en Lore

vertel het hem maar niet, daar heeft hij nu toch niets meer aan, want zo'n extra geldbedrag wordt alleen constant op Schiphol uitgereikt. Gelukkig heeft Ina nog wel een kleine bijdrage voor hem geregeld bij een kerk, dus helemaal met lege handen is hij niet vertrokken.

Alles is veranderd

De weken erop bellen we zo nu en dan. Het is heet in Benin en Peter herkent niets terug van de stad waar hij opgroeide. Alles is veranderd. De prijzen vallen hem tegen en hij heeft spijt dat hij zoveel gereedschappen heeft gekocht. 'Ik had tevreden moeten zijn met de tweedehands gereedschappen, ik had minder nieuwe erbij moeten kopen. Ik weet niet hoe ik een huis moet vinden.' Hopelijk krijgt hij de schittering in zijn ogen terug als zijn kist in Nigeria aankomt en hij kan gaan starten met opbouwen. Ik hoop van harte dat hij gaat landen in zijn nieuwe bestaan. We houden contact!

OP DE GROTE ZOMER-BBQ VAN 2026 VOELDE IEDEREEN ZICH THUIS!

WAT DEDEN WE IN DE ZOMER 2026

Dit schilderij is gemaakt door kunstenaress Monique Parmesaen

Zomerschool: workshop zintuigen bij Marres, huis voor hedendaagse cultuur

Zomerschool: bezoek aan de grotten

JUNI 01 Bezoek van Stichting Nidos (jeugdbescherming voor vluchtelingen) aan onze technieklokalen en VakTaallessen **08** Somalische groep neemt deel aan digitale taallessen (DIGLIN) **15** Congres van Migratie tot Participatie in Utrecht **22** Informatiebijeenkomst 1 voor vrijwilligers **25** Informatiebijeenkomst 2 voor vrijwilligers **29** Overleg samenwerking praktijkverklaringen VISTA **30** Eind Project WereldTools 2024-2026.

JULI 01 Start Project WereldTools 2026-2028 **09** Grote Zomerbarbecue Stichting WereldWijd (zie foto-impressie op pagina 34) **13** Start zomerschool (zie verslag en foto's elders in dit blad) **31** Einde zomerschool.

Grote Zomerbarbecue Stichting WereldWijd

Een zomerschool vol plezier en ontmoetingen

Tekst: Sabine Huitema en Arjan Poelen, projectleiders VakTaal

Op maandag 13 juli begon officieel de zomervakantie in regio Zuid, maar niet bij WereldWijd. Inmiddels is het een traditie: tijdens de eerste drie weken van de zomervakantie organiseren we onze zomerschool. Op maandag en donderdag maken de reguliere lessen plaats voor leerzame en ontspannende activiteiten waaraan iedereen kan deelnemen.

De zomerschool begon op maandag 13 juli met een activiteit in samenwerking met het Centrum voor Natuur- en Milieueducatie. Niet alleen cursisten en vrijwilligers van WereldWijd verzamelden zich in de kantine, maar ook wethouder Sjanne Quellhors, kind-burgemeester Igor en een aantal inwoners van Eckelrade sloten aan. Na een interactieve quiz, inspirerende toespraken en verhalen over afval wereldwijd gingen we gezamenlijk op pad om Eckelrade nóg een stukje mooier te maken. Daarbij viel vooral op hoe schoon Eckelrade eigenlijk al is! Het werd een leerzame ochtend waarop we niet alleen meer te weten kwamen over afval en het milieu, maar ook de gelegenheid kregen om elkaar beter te leren kennen.

Op donderdag 16 juli kon het hele dorp meegenieten van onze percussie-workshop. Meer dan dertig cursisten

namen deel aan een djembe-workshop. Dat zorgde niet alleen voor een mooi drumritme en flink wat decibellen, maar vooral voor veel vrolijkheid en een sterk gevoel van saamhorigheid. Muziek verbindt en ontspant!

Op maandag 20 juli stond er opnieuw een bijzondere activiteit op het programma. Om 10.00 uur 's ochtends zaten we al klaar in zaal 5 van Lumière om samen naar de film 'De Wilde Stad' te kijken. Na afloop konden alle deelnemers genieten van gratis koffie of thee. Dat was mogelijk dankzij onze vrijwilligster Odette, die al haar consumptiemunten aan de groep had geschonken.

Marres, huis voor hedendaagse cultuur, opende haar deuren voor ons op donderdag 23 juli. Bijna dertig cursisten namen deel aan de workshop zintuigen. We bezochten de tuin en gingen op zoek naar alle kleuren die voorkomen in deze prachtige tuin. In het museum bezochten we de tentoonstelling Limburg Biënnale.

27 juli, 25 graden buiten en slechts 11 graden in de grotten. Gelukkig was de boodschap (bijna) bij iedereen goed aangekomen en kwamen de meeste cursisten goed voorbereid met een jas of vest. Of de gezamenlijke lengte van de grotten nu te vergelijken is met de afstand van Maastricht naar Amsterdam, of dat er echt één grot zou zijn die zo ver doorloopt, bleef een mooi discussiepunt onder de cursisten. Na een leerzame middag zijn we allemaal weer veilig én met een glimlach uit de grotten gekomen!

Als gezellige afsluiter zijn we op donderdag 30 juli met alle cursisten gaan mini-golfen. Het werd opnieuw een spannende competitie, waarbij enkele cursisten en vrijwilligers de spelregels niet altijd even nauw namen. Na afloop hebben we onder het genot van een drankje en een ijsje nog gezellig nagepraat.

Kordate actie van Arjan voorkomt erger

Tekst: Mirjam Kemp

Op 28 juli, de eerste dag van mijn zomervakantie, werd ik in de middag opgeschrikt door een telefoontje van Arjan. Er was brand geweest op het dakterras. Hij had het weten te blussen met twee brandblussers, maar hoe nu verder?

Nadat Arjan mij enkele foto's en een filmpje van de brandschade had doorstuurd, vroeg ik hem om direct 112 te bellen voor een goede nacontrole. Een smeulbrandje kan namelijk alsnog in het dakbeschot zitten.

De brandweer bevestigde mijn gevoel, dat we dankzij het snelle en adequate optreden van Arjan enorm veel geluk hadden gehad. Als hij niet was gaan kijken waar de vreemde reuk buiten vandaan kwam, was het vuur zeker uitgebreid onder het dakbeschot en zou er snel weinig meer te redden zijn geweest van onze oude school! Dan waren onze prachtige verbouwings- en verduurzamingsplannen ook gelijk in rook opgegaan.

De mogelijke oorzaak is waarschijnlijk het feit dat de houten plantenvak, die door drie tot vier hittegolven totaal uitgedroogd op het dakterras stond, ook gebruikt werd als asbak om sigaretten in uit te duwen. Nu geldt er voor het gehele gebouw, inclusief buiten op het dakterras een algemeen rookverbod.

Een grote pluim voor onze Arjan, die wat ons betreft bij dezen zijn diploma 'Brandwacht' heeft verdiend!

Meldkamer: Brandweer Limburg,
incidentkanaal 4 Nacontrole Stichting
Wereldwijd 242331

ORIGINELE MELDING
P 2 BLB-04 Nacontrole Stichting Wereldwijd
Klompstraat Eckelrade 242331

MELDING VOOR CAPCODES
* 1004426 Bezetting TS Brandweer Maastricht-Zuid
* 1005998 Monitorcode Brandweer BRW
Zuid-Limburg
* 2029581 Landelijke code in gebruik bij alle
Gemeenschappelijke Meldkamer's + KNRM-KWC
Groepsoproep code

OPROEP VOOR VOERTUIGEN
24-2331 - Tankautospuil 7 mans bezetting
(Maastricht-Zuid (23))

ADRES
Eckelrade, Klompstraat, 6251NE

**En Mirjam? Fikkie aant
stoken op het werk?**

>> NB: Omdat ik zelf lid ben van de vrijwillige brandweer zorgde deze melding voor de nodige hilariteit bij mijn 'andere collega's' van kazernepost Valkenburg. Zij herkenden mijn werkadres en begonnen mij allemaal direct te appen.

De verbouwing gaat nu echt beginnen!

De seinen staan inmiddels op groen (een enkele daargelaten) voor het verbouwingsplan waarover in deze WereldWijzer vorig jaar al is geschreven. Een geweldige uitkomst van een lange en soms best wel spannende periode van voorbereiding!

Tekst: André Scherpenisse, architect

Het begon ruim drie jaar geleden (voorjaar 2023) met het initiatief van het bestuur om, na een eerste bouwkundige inspectie, een impressie te laten maken van hoe het gebouw van WereldWijd er na een grondige opknapbeurt uit zou kunnen zien. Beelden van deze Artist's Impression heeft u in de vorige WereldWijzer kunnen zien.

Daarmee werd een heel proces in gang gezet van overleg met gemeente en andere mogelijk steunende partijen, een proces ook van wikken en wegen, het zien van mogelijke valkuilen en kansen. Naarmate de tijd vorderde en de ideeën werden uitgewerkt, kwam steeds meer enthousiasme naar boven, zowel binnen WereldWijd zelf als ook bij betrokkenen die de Stichting een warm hart toedragen. In een periode van overleg over de plannen met vrijwilligers en staf kwamen veel suggesties, opmerkingen, ideeën en punten van kritiek naar voren; nu en dan is er een harde

noot gekraakt! Maar de plannen zijn er alleen maar meer doordacht en beter van geworden.

De daarna volgende uitwerking en verfijning van het plan betrof niet alleen het plan zelf, maar ook de financiële onderbouwing. Een gedetailleerde budgetbegroting, inclusief te voorziene bijkomende kosten van allerlei aard, werd door het bestuur gebruikt om in eerste instantie met de gemeente Eijssden-Margraten in overleg te gaan over de financiering. Later zijn ook verschillende andere partijen benaderd en bereid gevonden te ondersteunen. Ook is bij het Rijk een aanzienlijke subsidie aangevraagd en verkregen in het kader van Duurzaam Maatschappelijk Vastgoed.

In de loop van het uitwerkingsproces was het ook een bemoedigend moment toen het bouwplan in januari dit jaar (2026) in de Welstandscommissie van de gemeente

zonder meer werd goedgekeurd. Eind april is vervolgens de Omgevingsvergunning aangevraagd.

Inmiddels was door het bestuur ook overleg gestart met mogelijke uitvoerende aannemers- en installatiebedrijven. Na ontvangst van een eerste prijsaanbieding bleken de prijzen ten opzichte van de budgetraming aanzienlijk gestegen te zijn. Na een wisseling van bouwkundige aannemer werd een tweede bouwkundige aanbieding ontvangen. Na prijsoverleg en diverse besparingsmaatregelen is het bestuur akkoord gegaan en is de bouwkundige aannemingsovereenkomst getekend met Bouw- en timmerbedrijf Eijkerbouw uit Margraten. Met de werktuigbouwkundig installateur is nog overleg over de offerte gaande.

Het bouwbudget laat door de prijsstijgingen ten opzichte van de eerdere ramingen nog steeds een tekort zien. Dat hoopt het bestuur gedicht te krijgen met besparingen op uitstelbare werkzaamheden, eventuele aanvullende financiering van de zijde van verschillende fondsen en aanvullende subsidie-aanvragen.

Maar we gaan nu dus echt beginnen! Een mijlpaal voor WereldWijd.

De activiteiten van WereldWijd komen tijdens de bouw niet stil te liggen. Heel fijn is dat het grootste deel kan worden voortgezet in het gebouw van Harmonie Diligentia aan de Dorpsstraat (De Zaal). Daardoor kan WereldWijd zo lang in Eckelrade blijven, fijn voor de cursisten (dichter bij de bushalte) en ook voor de vrijwilligers en staf. Het is de bedoeling daar vanaf ongeveer 1 oktober te starten.

De activiteiten van WereldTools worden geconcentreerd in het houten bijgebouw, dat buiten het bouwproject valt en kunnen gewoon blijven doorgaan op die plek. Inmiddels zijn al allerlei activiteiten gestart voor de verhuizing, waarbij veel vrijwilligers ook weer bergen werk verzetten. Op allerlei gebied zal ook tijdens de bouw op hen weer een beroep worden gedaan om waar mogelijk een bijdrage aan het eindresultaat te leveren.

De aannemer gaat na de bouwvakvakantie beginnen met het doen van de nodige voorbereidende werkzaamheden. Onder andere het inmeten van de nieuw te maken houten kozijnen, het produceren van die kozijnen, het afstemmen met onderaannemers, het tijdig doen van bestellingen waar levertijd op is en dergelijke. In de week van 1 november zal dan in Eckelrade begonnen worden met het werk; inrichten van de bouwplaats, plaatsen van hekwerken, steigers e.d. De aannemer heeft aangegeven dat een bouwtijd van een half jaar nodig zal zijn. Dat betekent dat (ijs en weder dienende) 1 mei het werk kan worden opgeleverd. Vervolgens de voorbereidingen voor de (terug-) verhuizing, en de ingebruikname van het vernieuwde gebouw!

WereldWijd mag trots zijn, in de eerste plaats op wat zij betekent voor de cursisten, terugkeerders en overige deelnemers. Maar in dit kader mag WereldWijd ook trots zijn op een bestuur met durf en een vooruitziende blik om het gebouw en de organisatie klaar te maken voor de toekomst. Maar niet alleen op het bestuur, ook op allen die WereldWijd mogelijk maken: vrijwilligers, staf, fondsen, donateurs, gemeente- en overige bestuurders, allen die zich betrokken weten.

Lees-, kijk- en luisterplezier

In deze rubriek geven we tips voor interessante boeken, websites en televisieprogramma's

Nation of strangers: bouwen aan een nieuw thuis in de 21e eeuw

De auteur is Ece Temelkuran, zij is een bekroonde Turkse schrijver, politiek denker en spreker. Tien jaar geleden verliet zij noodgedwongen haar moederland. Voel je je nog thuis in deze gure wereld? Voel je je nog veilig? Geworteld? In deze tijd zijn we tot op zekere hoogte allemaal dwalenden, zoekenden, ontheemd. In een wereld die steeds onzekerder aanvoelt. Ece Temelkuran roept ons op om stil te staan bij de vraag: waar voelen we ons werkelijk thuis? Het boek is in het Nederlands.

Nation of strangers. Bouwen aan een nieuw thuis in de 21ste eeuw | Ece Temelkuran (2026) | Uitgeverij Pluim | ISBN 978 94 934 2079 4 | € 26,99

Oorlog overleef je nooit alleen

Nadat Marjolein Visser in 2024 wordt gevraagd om eenmalig een les te geven in asielcomplex Ter Apel, besluit ze er tweewekelijks terug te keren. Ze volgt een groep kinderen en volwassenen op de voet tijdens hun eerste jaar in Nederland. Wat begint als een eenmalige middag, ontvouwt zich als een intensieve en indrukwekkende periode die wordt getekend door aangrijpende situaties.

Oorlog overleef je nooit alleen. Een jaar in asielcomplex Ter Apel | Marjolein Visser, oktober 2026 | Uitgeverij de Geus | ISBN 978 90 445 5314 7 | € 23,99

Opvang van vluchtelingen in Oss

Zo kan het ook. In Oss worden 500 mensen opgevangen die hun land moesten ontvluchten vanwege oorlog en geweld. Dat doen ze op hun eigen manier. Niet systeem-georiënteerd, maar met de mensen en hun belangen en bedoelingen als uitgangspunt. En dat werkt!

Lees er meer over op vluchtelingenopvangoss.nl

Volg WereldWijd op instagram

Wist je dat je heel makkelijk een account kunt aanmaken op instagram en een heleboel interessante accounts kunt volgen zonder zelf ook maar één post te plaatsen?

Download de instagram-app en volg natuurlijk in de eerste plaats [@stichtingwereldwijd](https://www.instagram.com/stichtingwereldwijd)

Helden van de Galaxy

In de vierdelige magisch-realistische jeugddocumentaire Helden van de Galaxy worden vijf kinderen gevolgd tijdens hun verblijf op een als asielzoekerscentrum ingericht cruiseschip.

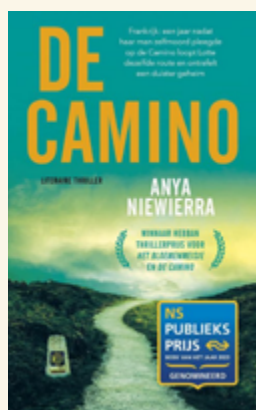
Kijk terug op NPO start:
www.npo.nl/start/serie/helden-van-de-galaxy/afleveringen

Kijk terug op NPO start:
www.npo.nl/start/serie/de-westerlingen/afleveringen

De Westerlingen

Op veel plekken buiten de westerse wereld hebben ze maling aan onze idealen. In deze VPRO buitenlandserie stappen onbevangen westerlingen nieuwsgierig in de leefwereld van leeftijdsgenoten in een compleet andere cultuur, waar ze niet zitten te wachten op onze waarden en normen. Wat is hun verhaal en wat vinden ze van ons?

De Camino

Bestverkochte boek van 2024 en winnaar van de NS Publieksprijs. De 44-jarige chocolatier Lotte Bonnet woont al jaren gelukkig in Zuid-Limburg met haar man Emil, een voormalige vluchteling uit Bosnië. Maar dan pleegt Emil onverwacht zelfmoord tijdens het lopen van de Camino en blijft Lotte ontrederd achter. Als ze elf maanden later naar Bosnië reist om zijn as uit te strooien, ontdekt Lotte dat Emil heeft gelogen over zijn identiteit.

De Camino | Anya Niewierrra, 2024 |

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff |

ISBN 978 90 210 3113 2 | € 15,99

Zinzoekers KRO-NCRV

De eerste aflevering van deze 6-delige reportageserie staat in het teken van het thema van deze WereldWijzer: Thuis. Wetenschaps-journalist Anna Gimbrère onderzoekt wat het betekent om ergens thuis te zijn. Deze aflevering van 1 augustus jl. is terug te kijken via npo.nl start.

Arjen Lubach zoekt het uit

De uitzending is weliswaar al van een tijdje geleden, maar dat maakt de inhoud niet minder relevant: Zo zit het echt met migratie.

Link: www.youtube.com/watch?v=d9u-CLXIH8k

Wistjedaat...

- we in juni twee nieuwe enthousiaste cursisten houtbewerking erbij kregen. Uit Peru en Colombia;

- het tussen de lessen een drukte van belang is in de kantine;

- de Eritrese dames wel eens op stap gaan met hun consulent Charley van de gemeente Maastricht;

- Jo Loesberg tot zijn 72ste 41 jaar lang turn-docent is geweest.

- dat we sinds heel kort beschikken over onze eigen postzegel? Met dank aan een anonieme gulle gever!

- vrijwilliger Johan van der Veur zijn eigen verjaardagsversierselen is komen uitzagen;

- deze twee mannen samen 171 jaar jong zijn;

- we in Johan ons eigen koekiemonster hebben? Hij is 85 jaar jong maar gaat nog steeds als een Duracell-konijntje alle terrasjes af voor een kopje koffie en verzamelt daar alle overgebleven koekjes om ze vervolgens in onze kantine af te geven;

- er dit schooljaar 5 cursisten hun lascertificaat behaald hebben?

- het slim is om 112 als app te installeren op je telefoon zodat bij een noodoproep direct jouw exacte locatie bekend is;

- stafid Arjan erg sportief is; hij speelt padel, voetbalt, doet mee aan triatlons, bokst en kan goed breakdancen;

- docent Nederlands Jan naar zijn vrouw Mariette appt: "Ik hou van jou!".

Samen maken we het verschil!

Stichting WereldWijd kan niet bestaan zonder de financiële steun van alle betrokken organisaties, fondsen, stichtingen en particulieren. Het project WereldTools wordt tot en met 1 juli 2028 gefinancierd door het Ministerie van Justitie en Veiligheid. Dankzij deze bijdrage kunnen wij uitgeprocedeerde asielzoekers blijven ondersteunen bij een duurzame terugkeer en het opbouwen van een nieuw toekomstperspectief. Ook voor het project VakTaal is het ieder jaar opnieuw een uitdaging om de financiering rond te krijgen. Met veel plezier kunnen we melden dat dit ook voor 2026 is gelukt.

Dankzij de steun van **het VSBfonds, het Elisabeth Strouven Fonds, het Oranje Fonds, Stichting Kanunnik Salden/Nieuwenhof, Stichting Pro Infantibus, Stichting Sint Clemens en Stichting Beheer Groenenscheldt** kunnen we onze lessen en activiteiten voor cursisten en vrijwilligers blijven organiseren.

In 2026 zal er gestart worden met de verduurzaming van ons schoolgebouw en dit kan plaatsvinden door de financiële bijdrage/lening van onder andere de **gemeente Eijsden-Margraten, Stichting Nicotan en de DUMAVA subsidie**regeling.

Daarnaast zijn we zeer **dankbaar voor de samenwerking met de Provincie Limburg, de gemeenten Maastricht en Eijsden-Margraten, Sociale Zaken Maastricht-Heuveland en het COA**. Dankzij deze samenwerkingspartners bereikt een steeds grotere groep cursisten wekelijks ons oude schoolgebouw.

Samen maken we dit jaar een zichtbaar verschil in de levenskwaliteit en toekomstmogelijkheden van 100 cursisten per week, bijna 80 terugkeerders en 100 vrijwilligers.

Dank aan iedereen dus!

Mirjam Kemp
Directeur WereldWijd

Wilt u uw gebruikte spullen een nieuwe bestemming geven?

Bij **Stichting WereldWijd** geloven we in het potentieel van mensen, ongeacht hun achtergrond. Met ons project WereldTools ondersteunen we vluchtelingen die de moed hebben om terug te keren naar hun thuisland en daar een eigen bedrijfje willen opzetten. **Met uw hulp kunnen zij weer de controle nemen over hun leven en toekomst bieden voor hen en hun families.**

We zijn momenteel op zoek naar materialen, gereedschappen en kleine machines om deze ondernemers te helpen. Of het nu gaat om een lasbedrijf, fietsenwerkplaats, restaurantje, zonnepaneleninstallatie of kleermakerszaak, uw donatie kan een wereld van verschil maken.

Wat we nodig hebben zijn onder andere slijpmachines, lasapparaten, fietsen, naaimachines, laptops en schone keukenapparatuur. Elektrische gereedschappen zijn zeer in trek.

Neem gerust contact met ons. We halen desgewenst de gedoneerde materialen bij u op.

Doe mee en help ons om dromen te realiseren en een positieve impact te maken in de levens van anderen.

Wilt u een steentje bijdragen?

www.stichtingwereldwijd.nl/wereldtools

museum voor jong & oud

MUSEUM ALS SPEELTUIN

Born to Play is een tentoonstelling speciaal gemaakt voor én door kinderen! En natuurlijk voor iedereen die zich nog kind voelt. Wie speelt, kijkt anders. Wat kinderen vanzelf doen, is precies wat kunstenaars blijven doen. Dus speel, doe en durf als een kunstenaar!
Te beleven t/m 14.03.2027

MUSEUMNACHT KIDS EDITIE

De deuren van het museum staan deze avond wagenwijd open voor een spectaculair en avontuurlijk programma voor kinderen. Van allerlei leuke workshops om zelf kunst te maken en te beleven tot muziek. Zaterdag 10.10.2026

ALDO ROSSI IN MAASTRICHT

Ruim 30 jaar na de opening van de nieuwbouw in 1995, is er in Bonnefantentent een eerbetoon aan architect Aldo Rossi (1931-1997, Milaan). Het museum aan de Maas is een topwerk uit zijn laatste jaren. En het enige museum dat hij ooit heeft gemaakt. Maar Rossi was zó veel meer dan een bouwmeester. En dat kun je nu zien.
Permanent te zien vanaf 19.09.2026

COOKING FROM THE FRIDGE

Een unieke samenwerking tussen Bonnefantentent Maastricht, SCHUNCK Heerlen en Het Nieuwe Domein Sittard. 28 gastcuratoren schatgraven in deze drie collecties die de afgelopen 30 jaar zijn samengesteld. Het resultaat: een hele verdieping vol verrassingen met een mix van schilderkunst, fotografie, film & video, installaties en sculpturen.
Te zien vanaf 11.10.2026

T/m 18 jaar altijd gratis entree.

Help ons bij het creëren van een toekomst

VakTaal

Toekomstperspectief door taalles en vaktrainingen. Van vrijwillige docenten leren de cursisten de Nederlandse taal en een vak zoals elektrotechniek, metaalbewerking, houtbewerking, installeren zonnepanelen en naaivaardigheden. De lessen zijn bedoeld voor statushouders, asielzoekers en onge-documenteerden. Ieder mens telt mee en doet mee.

WereldWijd: zo kan het ook

WereldWijd: elkaar echt zien

We zijn een enthousiaste professionele vrijwilligersorganisatie. Sinds 1984 ondersteunen wij statushouders, asielzoekers en terugkeerders. Dit doen wij met een team van 90 vrijwilligers. We helpen mensen op weg met Nederlandse taal en geven vaklessen. We ondersteunen uitgeprocedeerde asielzoekers met hun start in het land van herkomst.

Verbinden in verschil: iedereen telt en doet mee bij Wereldwijd

WereldTools

Met ons project WereldTools ondersteunen we vluchtelingen die de moed hebben om terug te keren naar hun thuisland en daar een bedrijfje willen opzetten. Met uw hulp kunnen zij weer de controle nemen over hun leven en toekomst bieden voor hen en hun families.

Repair Café

Elke tweede en vierde woensdag in de maand, repareert een team vrijwilligers kapotte apparaten. Dus kom vooral langs met uw defecte koffiezetapparaat of stofzuiger.

Fietswerkplaats

We zijn altijd op zoek naar fietsen die toe zijn aan een tweede leven. Dagelijks werken zes vrijwilligers aan het herstel van de gedoneerde fietsen.

**42 jaar
WereldWijd**

**30 jaar
WereldWijzer**

98 vrijwilligers

**87 cursisten
VakTaal**

**124 terugkeerders
in 2025/2026**

**175 fietsen
afgeleverd
(in 1 schooljaar)**

**70 bezoekers
Repair Café**

stichting
WereldWijd

www.stichtingwereldwijd.nl